

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

48. ČÍSLO / XX. ROČNÍK

11 Kč • 0,50 €

2. PROSINCE 2012

Z obsahu:

Cesty vedoucí k poznání Boha

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
14. listopadu 2012
- strana 2 -

Pastýřský list k Roku Eucharistie

Mons. Jan Graubner
- strana 4 -

Odvážně projděte bránou víry

- strana 5 -

Nazaretský Mesiáš je středem budoucnosti

Benedikt XVI.
před modlitbou Anděl
Páně na náměstí Sv. Petra
18. listopadu 2012
- strana 5 -

Katechismus andělů (1)

Benediktini z Le Barroux
pod vedením Dom Gérarda
- strana 7 -

Dopis sv. Jana z Avily knězi o přípravě ke mši svaté

- strana 9 -

Odcínit urážku

Naši milé Paní
PhDr. Stanislav Vejvar
- strana 11 -

Na slovíčko

- strana 12 -

Stefan Lochner (kolem 1410–1451): Poslední soud, výřez (olejomalba na plátně)

Editorial

Žijeme ve světě, kdy se víra vytrácí z běžného života a přestává být normou lidského jednání. „Věřící musí být schopni obhajovat svoji víru stále více,“ říká Benedikt XVI. v katechezi při generální audienci. Nemůžeme se pak divit, že člověk bez Boha „ztrácí svoje pravé místo, nenachází už své postavení v tvorstvu, ve vztazích k druhým“ a „domnívá se, že se sám může stát »bohem«, vládcem života a smrti“. Svatý otec nabízí v katechezi východisko z této situace.

S papežovými slovy koresponduje kázání kardinála Brandmüllera (str. 5), ve kterém se zabývá otázkou, co je a co není víra, jak se otevřít Boží milosti, jak žít svou vírou, aby se stala důvěryhodným svědectvím o Kristu.

S Bohem je spojen celý náš život, od početí až – jak věříme – do uvedení do stavu věčné blaženosti. O první neděli adventní nám církev nabízí rozjímání nad druhým příchodem Krista na tuto zem. Není to úvaha o konci, ale o novém začátku (str. 3). Ten, jehož srdce je u Boha, nemusí mít strach z hrozivých událostí, o kterých hovoří evangelista.

Naše sjednocení s Bohem zde na zemi vrcholí ve svatém přijímání – připomíná arcibiskup Jan Graubner v pastýřském listě k Roku eucharistie (str. 4), který v českých a moravských diecézích právě začíná. Eucharistie je zdrojem a vrcholem celého křesťanského života, je „nekrvavým zpřítomněním Ježíšovy historické oběti na kříži“.

Jak úzce a do jaké hloubky je prožívání a pochopení Eucharistie spojeno s vírou, ukazuje sv. Jan z Avily v dopise knězi o přípravě ke mši svaté (str. 9). Ztišení a ponoření se do Boží přítomnosti je tím nejlepším úkonem víry, který můžeme při rozjímání tohoto textu, vykonat.

Víra nebo také nevíra se projevuje skutky. K čemu to či ono vede, vidíme také v článku o Mariánském sloupu na str. 11 a v reflexi Na slovíčko (str. 12).

Po přečtení tohoto čísla Světla možná budeme nakonec nuceni říci spolu s kardinálem Brandmüllerem: „Rozmnož, Bože, moji víru!“ Kéž nám k tomu pomůže i nový cyklus o andělech z dílny mnichů z Le Barroux (str. 7).

Daniel Dehner

Cesty vedoucí k poznání Boha

Katecheze Benedikta XVI.

při generální audienci 14. listopadu 2012

Drazí bratři a sestry, minulou středu jsme přemýšleli o touze po Bohu, kterou lidská bytost nosí hluboko v sobě. Dnes bych rád tento aspekt spolu s vámi ještě prohloubil krátkým rozjímáním o různých cestách, jež vedou k poznání Boha. Podotýkám však, že Boží iniciativa vždycky předchází každou lidskou iniciativu, a také na cestě k Bohu nás jako první osvěcuje, orientuje a vede On, přičemž neustále respektuje naši svobodu. Je to vždy On, kdo nám umožňuje vejít do Jeho nitra, zjevuje se a dává nám milost, abychom mohli ve víře toto zjevení přijmout. Nezapomínejme nikdy na zkušenost svatého Augustina: nejsme to my, kdo vlastníme Pravdu, když ji najdeme, ale Pravda hledá a vlastní nás.

Nicméně existují cesty, které mohou otvírat srdce člověka k poznání Boha; existují znamení, která vedou k Bohu. Nežidka jsme jistě oslňováni monděnními světélky, jež umenšují naši schopnost jít po těchto cestách nebo chápat tato znamení. Bůh nás však neúnavně hledá, je věrný člověku, kterého stvořil a vykoupil, zůstává nám v našem životě nablízku, protože nás má rád. Touto jistotou je třeba se nechat denně provázet, třebaže některé dnes rozšířené způsoby myšlení ztěžují církvi a křesťanovi předávání radosti evangelia celému stvoření a vedení všech k setkání s Ježíšem, jediným Spasitelem světa. To je však naše poslání, to je poslání církve, a každý věřící je musí prožívat radostně a cítit jako svoje vlastní skrze život opravdu oduševňovaný vírou, vyznačující se láskou, službou Bohu a druhým a schopný vyzařovat naději. Toto poslání vysvítá především ze svatosti, ke které jsme povoláni všichni.

Dnes, jak víme, nechybějí těžkosti a zkoušky víry. Je často málo chápána, je popírána a odmítána. Svatý Petr říkával svým křesťanům: „Buďte stále připraveni obhájit se před každým, kdo se vás ptá po důvodech vaší naděje, ale ovšem s jemností a skromností.“ (1 Petr 3,15–16)

V minulosti byla víra na Západě prostředím, ve kterém se žilo. Vztah a přilnutí k Bohu byly pro většinu lidí součástí každodenního života. Spíše bezvěrec musel obhajovat svoji nevěru. V našem světě se situace změnila a věřící musí být schopni obhajovat svoji víru stále více. Blahoslavený Jan Pavel II. v encyklice *Fides et ratio* poukázal na to, jak je víra vystavována zkoušce i v současnosti, která je prostoupena subtilními a svůdnými formami teoretického a praktického ateismu (č. 46–47). Osvícenstvím počínajíc se kritika náboženství zintenzivnila. Dějiny poznamenaly také výskyt ateistických systémů, ve kterých byl Bůh považován za pouhou projekci lidské duše, iluzi a produkt společnosti znetvořené již dříve četnými formami odcizení. Minulé století pak doznalo silný vliv sekularismu hlásajícího absolutní autonomii člověka, který je pojímán jako měřítko a tvůrce reality, ale je ochuzen o stvořenost svého bytí v „obrazu a podobě Boha“. V naší době se objevil fenomén, který je pro víru obzvláště nebezpečný. Je jím totiž forma ateismu, který označujeme jako „praktický“ a ve kterém pravdy víry či náboženské obřady nejsou popírány, ale jsou jednoduše pokládány za irelevantní pro každodenní život, za odtržené od života a zbytečné. Často se pak věří v Boha povrchně a žije se, „jako by Bůh neexistoval“ (etsi Deus non daretur). Tento způsob života je však nakonec ještě ničivější, protože vede ke lhostejnosti vůči víře i otázce po Bohu.

Člověk oddělený od Boha je však ve skutečnosti redukován na jednu jedinou dimenzi, tu horizontální. A právě tento redukcionismus je jednou ze zásadních příčin totalitarismů, které měly v minulém století tragické následky, a také krize hodnot, kterou vidíme v nynější realitě. Zatemněním vztahu k Bohu byl zatemněn také etický horizont, který uvolnil prostor relativismu a dvojznačnému pojetí svobody, které místo aby člověka osvobodilo, přivazuje jej k idolům. Pokušení, kterým

Dokončení na str. 13

Výstraha Boží lásky

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

*Až to začne, vzpřimte se,
blíží se vaše vykoupení.*

Hospodin je dobrý a dokonalý, proto ukazuje hříšníkům cestu.⁽¹⁾ Žalmistova slova jsou pro tebe velkým povzbuzením. Měj je na mysli, když dnes uslyšíš z Pánových úst předpověď o velkých pohromách a zkáze. Mluví o nich předem z lásky k tobě a ke všem lidem, protože nechce smrt hříšníka, nýbrž aby se obrátil a byl živ. Pros Ducha Božího, aby ti pomohl odpoutat se ode všeho, co by mohlo narušovat tvé setkání s Pánem a bránit přijetí jeho láskyplného poučení.

Nebeské mocnosti se zachvějí a lidé budou zmírat strachem. Všechno, co vypadá tak vznešené, neotřesitelné a věčné, zhroutlí se pojednou jako domek z karet. Naplňuje tě smutkem taková představa? Pán nemá v úmyslu tě zarmoutit, ale naopak, chce ti dát velkou útěchu a důvod k nejvyšší radosti. To, o čem Pán mluví, je tajemství přechodu z časnosti do věčnosti. On nemluví o konci, ale o novém začátku. Aby mohlo nastoupit nově nebe a nová země, musí ustoupit vše, co je podrobno času. S ním se také otřesou a definitivně zhroutlí všechny ty nepravé hodnoty, které si na časnosti postavili ti, kdo zapominají na Boha jakožto hodnotu nejvyšší a absolutní. Nečekej, až tě tento konec věcí náhle překvapí. Až se vrátíš od Pána do svého prostředí, rozhlédni se po všech věcech kolem sebe. Obklopuje tě mnoho takových, které máš rád? Jak se s nimi rozloučit, aby z toho nevzešel smutek, ale radost?

Kde je tvůj poklad, tam je i tvé srdce.⁽²⁾ Zůstává tvé srdce u samotných časných věcí, nebo za nimi hledá Pána? Hledáš-li za vším jeho, jsou pro tebe jako hustý závoj. Spadne-li tento závoj, pak spatříš Pána tváří v tvář. Proč bys měl takové zábrany litovat? Až to všechno začne, budeš mít všechny důvody vzpřimit se a radovat, protože se blíží tvoje vykoupení.

Slyšíš dobře. Z tohoto zajetí, ve kterém tě chtějí držet věci a tento svět, jsi byl vykoupen, tak jako se vykupují ti, kte-

ří upadli do otroctví. Byl jsi vykoupen za vysokou cenu. Záleží nyní na tobě, zda se do tohoto zajetí sám dobrovolně nevracíš.

Nedávej se ukolébat potěšenými, kterými se ti podbízí tělo, svět a ďábel a která tě tak připravují o potřebnou bdělost. Zvažuj dobře vše, na čem ulpívá tvé srdce, s čím se spojuje tvá duše, a zkoumej: Kde je přítom tvůj Pán? Směřuješ tak stále blíže k němu, nebo se od něho vzdaluješ? Nebo se ti dokonce už zcela ztratil z dohledu? To by předznamenávalo tvé neštěstí, protože v takovém postoji by tě konec časnosti nenaplnil radostí, nemohl bys uniknout a obstát, ale zmíral bys strachem a očekáváním toho, co přijde na tento svět.

Přijde to totiž znenadání. Neber si příklad z lidí tohoto světa. Pán výslovně varuje, že budou náhle překvapeni jako za dnů Noemových, kdy *nic netušili, až přišla potopa a všechny zachvátila*⁽³⁾. Ten den přijde náhle jako past. Přijmi proto jeho upozornění jako výstrahu lásky. Není snad sama skutečnost, že Pán sestoupil od Otce, aby ti to předem oznámil, důkazem jeho božské lásky a hlubokého zájmu o tvé časné i věčné blaho? Chce tě mít už zde na zemi ve své společnosti a očekává od tebe, že i ty budeš horlivě šířit jeho výstražný hlas a staneš se pro své bližní příkladem *bdělosti*, která zachraňuje.

Bdít znamená totéž jako neztrácet Pána ze zřetele, aby tvé srdce *nebylo zatíženo nestřídmým užíváním věcí a starostmi o živobytí*. Jen si vzpomeň, co jsi slyšel již na začátku jeho působení: *Nepečujte úzkostlivě: Co budeme jíst? Co budeme pít? Do čeho se oblečeme? Po tom všem se shánějí pohané*.⁽⁴⁾ Nejsi toho denně svědkem? Nejen že se po tom sami shánějí, ale ještě neodbytně shánějí druhé, aby se k nim připojili, a přesvědčují je, aby se sháněli i po tom, co ve skutečnosti nepotřebují. Nedovol světu, aby svým vynalézavým způsobem dráždil tvou žádostivost po časných věcech jen proto, aby ses mohl honosit tím, co máš. Nechej se ukolébat a prohlédni nepřítelovu léčku. Odejdi z jeho školy a odvrhni pýchu světa, kterou ti tak podle ponouká. Obrať se celým svým srdcem co nejdříve ke svému Mistru a Pánu, který *pokorné vede ke správnému jednání, pokorné učí své cesty*.

Liturgická čtení

1. čtení - Jer 33,14-16

Hle, blíží se dni - praví Hospodin - kdy splním sliby, které jsem dal o Izraelovu a o Judovu domu. V ty dny, za toho času vzbudím Davidovi zákonitý výhonek, který bude uskutečňovat právo a spravedlnost na zemi. Za těch dnů dojde Juda spása a Jeruzalém bude bydlet v bezpečí. To je jméno, kterým ho budou nazývat: „Hospodin je naše spravedlnost.“

2. čtení - 1 Sol 3,12-4,2

Bratři! Ať ve vás Pán rozhojňuje stále víc a více lásku jednoho k druhému i ke všem lidem, jako ji i my máme k vám. Ať posilní vaše srdce, abyste byli bezúhonní a svatí před Bohem, naším Otcem, až přijde náš Pán Ježíš se všemi svými svatými. Nakonec pak vás, bratři, prosíme a napomínáme v Pánu Ježíši: jak jste se od nás naučili, že máte žít, abyste se líbili Bohu, a jak i žijete, tak ať v tom vynikáte ještě více. Víte přece, které příkazy jsme vám dali z moci Pána Ježíše.

Evangelium - Lk 21,25-28.34-36

Ježíš řekl svým učedníkům: „Budou znamení na slunci, na měsíci i na hvězdách, na zemi úzkost národů, bezradných nad hukotem a příbojem moře; lidé budou zmírat strachem a očekáváním toho, co přijde na celý svět, neboť hvězdný svět se zachvěje. A tehdy lidé uvidí Syna člověka přicházet v oblaku s velikou mocí a slávou. Až to začne, vzpřimte se a zdvihněte hlavu, protože se blíží vaše vykoupení. Dejte si pozor, aby vaše srdce nebyla zatížena nestřídmostí, opilstvím a pozemskými starostmi, aby vás den soudu nezastihl znenadání; přijde totiž jako léčka na všechny, kdo přebývají na celé zemi. Proto bděte a modlete se v každé době, abyste mohli všemu tomu, co se má stát, uniknout a obstát před Synem člověka.“

Přijmi jeho radu: *Buďte bdělí a modlete se v každý čas. Využij pomoc, kterou ti Ježíš tak velkodušně nabízí, a nepřestávej se modlit: Ukaž mi své cesty, Pane, poučuj mě o svých stezkách. Ved mě ve své pravdě a uč mě, neboť ty jsi můj Bůh, můj Spasitel.*⁽⁵⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ resp. žalm 25; ⁽²⁾ Mt 6,21; ⁽³⁾ Mt 24,39;

⁽⁴⁾ Mt 6,31n; ⁽⁵⁾ resp. žalm 25

Drazí bratři a sestry, právě jsme ukončili druhý rok přípravy na Cyrilometodějské jubileum, kdy jsme se častěji vraceli k myšlenkám na svátost biřmování. Zároveň jsme zaznamenali některé plody Roku křtu, protože v tomto roce významně stoupl počet dospělých, kteří přijali křest, ale také počet dospělých různého věku, včetně seniorů, kteří přijali svátost biřmování. V některých farnostech je vidět oživení právě skrze tyto lidi nově zapojené do živého společenství církve.

Dnes, o první neděli adventní, zahajujeme Rok Eucharistie, třetí svátosti uvádějící do křesťanského života. Ta je tajemným středem svátosti, protože je nekrvavým zpřítomněním Ježíšovy historické oběti na kříži. *Tak se slavení eucharistie stává „zdrojem a vrcholem celého křesťanského života“ (LG 11). K ní se všechno upíná; není nic většího, čeho by ještě bylo možno dosáhnout. Jíme-li proměněný chléb, sjednocujeme se s láskou Ježíše, který dal za nás své tělo na dřevě kříže. Pijeme-li z kalicha, sjednocujeme se s tím, který v oběti za nás prolil svou krev. Tento obřad jsme si nevymysleli. Ježíš sám slavil se svými učedníky poslední večeři a předjímal jí vlastní smrt; daroval se svým učedníkům v podobě chleba a vína a vybídl je, aby od toho okamžiku vždycky a všude slavili v eucharistii jeho smrt, naše vykoupění. (Youcat 208) Mnozí z Vás už byli na pouti ve Svaté zemi a klečeli na Kalvárii, na místě, kde Ježíš umíral. Kéž by nám došlo, že při každé mši svaté máme možnost být při největší události lidských dějin, když se Kristova oběť zpřítomňuje na oltáři! Pak bychom využili každé příležitosti jít na mši a dovedli bychom odložit tolik věcí, protože všechny by byly méně důležité!*

Nejsme však pozváni jen jako diváci, ale jako spoluúčastníci. Máme možnost přidat všechny svoje těžkosti, problémy a kříže ke Kristově oběti a jako **spoluobětníci** je nabídnout nebeskému Otci na smír za hříchy světa. **Boží slovo**, v němž k nám hovoří sám Kristus, nás učí Boží moudrosti. Ve svatém přijímání vrcholí naše **sjednocení s Bohem**, který se nám dává za pokrm, abychom v jeho síle dovedli žít jako noví lidé.

Duchovní užitek mše svaté však závisí také na naší připravenosti a opravdovosti. Vzpomeňme, že už ve Starém zákoně čteme: *Neukážeš se před Hospodinem s prázdnými rukama*. I první křesťané přinášeli do shromáždění dary ve prospěch společenství a Skutky apoštolů dosvědčují: *Nikdo mezi nimi netrpěl nouzí, ne-*

řekl Kristus: *Vy jste světlo světa... Rozžaté světlo se neschovává pod kbelík nebo pod postel, ale dává se na svícen, takže svítí všem v domě*. Nemáme právo Boha před světem schovávat, ani ze strachu, že budeme přísněji posuzováni jako lidé na svícnu, ani z falešných ohledů na ty, kteří nechtějí být světlem. Bloudí-li však někdo díky tomu, že naše světlo nesvítí, či je to vina?

Využijme tohoto

roku k hlubšímu poznání i prožívání mše svaté. Rozdělme se o své zkušenosti s prožíváním mše svaté a svého přátelství s Ježíšem se svými blízkými či známými. Pozvěme na mši svatou ty, kteří se odcizili nebo chodí jen jednou za čas. Nabídněme přípravu ke svatému přijímání těm, kteří nebyli ani jednou u svátosti oltářní, nebo už všechno zapoměli. To se týká jak dospělých, tak mládeže a dětí, které nechodily do náboženství. Ve všech farnostech bude možnost mimořádné přípravy. Zvláště pamatujme taky na nemocné a staré v rodině, ulici či paneláku, kteří nemohou do kostela, aby v tomto roce měli příležitost svatého přijímání aspoň jednou za měsíc doma. Protože šťastné setkání s Kristem ve svatém přijímání může prožívat jen čisté srdce, prosme o očistění při časté svaté zpovědi. A pokud Vám nějaká překážka brání v přijetí Eucharistie, přijímejte Pána Ježíše aspoň duchovně. Když druzí přijímají, pozvěte ho do srdce a nepochybujte, že přijde a bude pozorně naslouchat každému Vašemu slovu.

Pán Ježíš zůstává pod způsobou chleba v každém svatostánku, abychom za ním mohli kdykoliv přijít na návštěvu. Využijme každé příležitosti, kdy jdeme kolem kostela, abychom aspoň na chvíli Pána pozdravili. Udělejme si čas na společnou adoraci, kterou v tomto roce doporučuji všem farnostem častěji než jindy. Zvláštním vrcholem tohoto roku by měla být mimořádná oslava Božího Těla a adoračního dne farnosti. Kristus v Eucharistii se pak jistě ukáže jako lék na mnohé naše neduhy, a když prohloubíme svůj vztah k němu, posílí i naši víru.

V lásce k Ježíši v Eucharistii každému z Vás přeje pozeňhané dny adventu a ze srdce žehná

arcibiskup Jan

Pastýřský list k Roku Eucharistie

boť ti, kteří měli pole nebo domy, prodávali je, a peníze, které utřžili, skládali apoštolům k nohám. Z toho se rozdávalo každému, jak kdo potřeboval. Předání daru má však své podmínky. Evangelista Matouš píše: *Přinášíš-li svůj dar k oltáři a tam si vzpomeň, že tvůj bratr má něco proti tobě, nech tam svůj dar před oltářem a jdi se napřed smířit se svým bratrem, teprve potom přijď a obětuj svůj dar.* Představte si, co by se stalo, kdybychom to vzali opravdu vážně. Mohlo by trvat mezi námi nějaké nedorozumění déle než do nejbližší mše svaté? Jak by to změnilo náš život a naše vztahy v rodinách i na pracovištích a v sousedství! Kolik trápení a infarktů by nebylo! Kolik by se zlepšilo i v našich vztazích s okolním světem! Ano, musíme to brát vážně. K oltáři je třeba přicházet pravdivě.

Mohlo by se říkat o naší zemi, že je bezbožecká, kdyby z každé mše svaté vycházeli do světa všichni, kteří byli u svatého přijímání, jako živé svatostánky, jako živí svědkové Boží lásky, kteří přijali poslání nést Boha do světa? Nám všem

Odvážně projděte bránou víry

Kázání na kongresu „Radost z víry“ v Aschaffenburgu,
konaném ve dnech 14.–16. září 2012

Radost z víry nás přivedla na práh 50. výročí zahájení II. vatikánského sněmu a tímto dnem má podle vůle Svatého otce začít v celé církvi „Rok víry“. „Porta fidei“, „Brána víry“ – tak znějí slova, jimiž začíná apoštolský list, kterým papež Benedikt XVI. uvádí tento rok.

Ale neměl by být každý rok „Rokem víry“? Jistě. A neukazuje nám strážlivý pohled nejenom na svět, ale dokonce na samotnou církev, že prožívá krizi víry, která otřásá samými základy víry? Proto nás vyzývá nástupce svatého Petra k tomu, abychom odvážně prošli bránou víry, aby se tento 50. pokoncilní rok stal opravdovým rokem víry, rokem spásy. Porta fidei – to může znamenat dvojí: brána, která nás nechá vstoupit do víry – anebo brána, která nám víru otevírá. O obojím budeme uvažovat.

I. Co je víra

Nejprve bychom se měli ptát, co je to vlastně „víra“. Pak je potřeba si také říci, co víra není. Mnozí si myslí, že víra spočívá v hlubokých prožitcích myslí, povznesených slavnostních náladách a pocittech nebo v náboženských zkušenostech. Není tomu tak. Toto všechno může být potěšitelné, může být s vděčností prožíváno, ale víra, opravdová víra začíná teprve tehdy, když toto všechno přestane. Co však ve skutečnosti znamená „víra“? Víra znamená především – čistě lidsky viděno – abychom říkali: Věřím ti, věřím, že je pravda, co říkáš. Tuto víru zakouším, mnohokrát den za dnem mezi lidmi navzájem.

Tak je tomu také mezi člověkem a Bohem. Zde si ale připomeňme přísloví: Důvěřuj, a dívej se, komu! Víra, a právě „víra v Boha“ není žádný skok ze sedmimetrového prkna se zavřenýma očima do nádrže, v níž je možná voda! Věřit je možné jenom tehdy, když toho, jemuž chci věřit, jsem poznal jako věrohodného a spolehlivého. Tady se požaduje používání našeho rozumu, jímž musíme zkoušet

hodnověrnost toho, který k nám přichází s poselstvím. Víra bez rozumu může být smrtící. Když ale tato zkouška proběhla, může dojít k souhlasu s poselstvím Ježíše Krista a může se dojít k té důvěrné odevzdanosti jemu, kterou nazýváme vírou. Takže je to především náš rozum, který

nám otevírá bránu k víře – a milost Boží nám dává impuls a sílu, abychom překročili práh. Takový intelektuální a existenciální souhlas k poselství evangelia – to je pravá víra. Avšak víra neznamená jenom tento souhlas k poselství Krista. Když mluvíme o víře, pak myslíme také na obsah tohoto poselství. Víra – jak říká apoštol – přichází ze slyšení, naslouchání poslům, a to jsou apoštolové a jejich následovníci – papež a biskupové. Jejich živým zvěstováním k nám přichází Bohem zjevená pravda. Je to církev, která ▶

Nazaretský Mesiáš je středem budoucnosti

Benedikt XVI. před modlitbou Anděl Páně
na náměstí Sv. Petra 18. listopadu 2012

Drazí bratři a sestry, v této předposlední neděli liturgického roku se čte část Ježíšovy promluvy o posledních časech v redakci svatého Marka (Mk 13,24–32). Tato promluva se nachází v různých variantách také u Matouše a Lukáše, a je pravděpodobně nejobtížnějším textem evangelií. Tyto těžkosti plynou jak z jeho obsahu, tak jazyka. Hovoří totiž o budoucnosti, která přesahuje naše kategorie. Proto Ježíš používá obrazů a slov ze Starého zákona, ale především vytváří nový střed, kterým je On sám, tajemství Jeho osoby, Jeho smrti a Jeho zmrtvýchvstání. Také dnešní úryvek začíná několika kosmickými obrazy apokalyptického žánru: „Zatmí se slunce, měsíc přestane svítit, hvězdy budou padat z nebe a hvězdný svět se zachvěje.“ (v. 24–25) Tento prvek je však relativizován následujícím: „Tehdy lidé uvidí Syna člověka přicházet v oblacích s velikou mocí a slávou.“ (v. 26) Synem člověka je sám Ježíš, ve kterém se poji přítomnost s budoucností; starobylá slova proroků konečně našla své centrální místo v osobě nazaretského Mesiáše: On je tou pravou událostí, která uprostřed otřesů světa zůstává pevným a stabilním bodem.

Na potvrzení toho podává dnešní evangelium další výrok: „Nebe a země pominou, ale má slova nepomnou.“

(v. 31) Vskutku víme, že Boží Slovo je v Bibli počátkem stvoření: veškeré tvorstvo, počínaje kosmickými tělesy – slunce, měsíc i obloha – poslouchá Boží Slovo, existuje jakožto Jím „povoláné“. Tato stvořitelská moc Božího Slova je soustředěna v Ježíši Kristu, Slovu, které se stalo tělem, a vede i skrze Jeho lidská slova, která jsou pravými „nebesy“, jež orientují myšlení i putování člověka na zemi. Ježíš tedy nepopisuje konec světa, a když používá apokalyptické obrazy, nepočíná si jako „vizionář“. Naopak, chce svoje učedníky všech epoch odvést od vyzvídání dat a prognóz a namísto toho jim poskytnout zásadní a hluboký výkladový klíč a především ukázat jim správnou cestu, kterou se mají dnes i zítra ubírat vstříc životu věčnému. Všechno pomijí – připomíná Pán – avšak Boží Slovo se nemění a každý z nás je před ním zodpovědný za svoje jednání. Na tomto základě budeme souzeni.

Drazí přátelé, ani naši době nechybějí přírodní katastrofy a bohužel ani války a násilí. Také dnes potřebujeme stabilní základ svého života a svojí naděje, tím spíše pak vzhledem k relativismu, do něhož jsme ponořeni. Panna Maria kéž nám pomáhá přijímat onen střed spočívající v osobě Krista a v Jeho Slovu.

Přeložil Milan Glaser SJ
(Česká sekce Vatikánského rozhlasu)

► nám dává do ruky Písmo svaté a vykládá je. Děje se tak naukou papežů a koncilů, církevních otců a světců. Víru nemůžeme mít sami, ale ve společenství církve, zahrnujícím všechny části země a všechny časy. Víra není žádný osamocený výlet, není to jídlo v restauraci podle jídelního lístku, ze kterého si můžeme vybrat, co nám chutná: **Víra je nutně souhlas s ce-
lou a nefalšovanou věroukou církve.** Tento souhlas se projevuje jako opravdový tedy, když ve svém smýšlení, rozhodování a jednání s Bohem a jeho slovem počítáme stejně realisticky jako se stavem našeho bankovního konta.

II. Brána víry

O „bráně víry“ mluví Svatý otec.

Ve skutečnosti se nám v tu chvíli, kdy začneme věřit, otevírá brána, která nám umožňuje vstoupit do světa, který je úplně nepřístupný lidskému chápání a lidským představám, a přesto je skutečnější než všechna lidská a pozemská skutečnost.

Bůh, milost, věčný život, účast vykoupěného člověka na božské přirozenosti, církev jako tajemné tělo Kristovo, toto všechno nejsou jenom pouhé bezkrevné pojmy, nýbrž živé skutečnosti, skutečnější než všechno, co vidíme očima a můžeme uchopit rukama.

K tomu všemu dospějeme, když projdeme bránou víry a vydáme se na cestu víry. Když se ptáme světců, velikánů víry, jak se o této cestě dověděli, jak ji zvládli, pak nám většinou řeknou – výjimek není mnoho – o prosvětlených, útěšných okamžicích, o hluboké vnitřní jistotě a bezpečí. Budou vyprávět o síle milosti, která umožňuje překonat překážky egoismu, slabosti, pochybnosti. Ano, to všechno je pravda a také nám to není cizí. Ale ptejme se dále – třeba sv. Jana od Kříže nebo Matky Terezy – pak uslyšíme o temnotě, chladu, vyschlé poušti, kterými vede cesta víry po dlouhé trase.

Tedy je zapotřebí neotřesitelné věrnosti, tady se vyžaduje schopnost vydržet, trpělivost a důvěra. „In patientia vestra possidebitis animas vestras.“ (Své duše budete vlastnit svou vytrvalostí.) „I když půjdu roklí šeré smrti, nebudu se bát ničeho zlého, vždyť ty jsi se mnou.“ (Ž 23,4)

Byla řeč o „bráně“, která nám otevírá cestu víry. Svatý Ambrož také říká: My

sami máme bránu, naše duše má bránu! Cituje žalm 24: „Zdvihněte, brány, své klenby, zvedněte se, prastaré brány, ať může vejít Král slávy. – Když chceš otevřít bránu své víry,“ říká sv. Ambrož, „vstoupí k tobě Král slávy. Na tuto bránu klepe Kristus. Otevři mu, on chce vstoupit a nalézt bdící svoji nevěstu.“ (K žalmu 118, CSEL 62, 258f)

Kdyby tady byl teď světec přítomen, pak bychom se ho mohli zeptat: Jak se to dělá, otevírat dveře duše? Odpověď by zněla pravděpodobně takto: Neboj se příkré cesty, cesty přes poušť, temnotu a chlad. Nebuď unavený a nedbej na bolavé nohy! To neznámá nic jiného, než každodenní cvičení ve víře.

V dřívějších dobách učili morální teologové – když mluvili o ctnosti víry – že se musí častěji vykonat akt víry, zejména při zvláštních příležitostech: „**Můj Bože, věřím všechno, co jsi zjevil a učíš skrze svou svatou církev. Rozmnož, Bože, moji víru.**“

Mezitím se doba změnila. Dříve byla víra spíše samozřejmá a nevěra výjimečná, dnes je tomu právě naopak. Dříve se dalo mluvit o společenském kulturním prostředí, vyznačujícím se křesťanskou vírou, které mohlo jednotlivce ve víře podpořit.

Nyní v bezvěreckém prostředí si musí katolík víru denně obhajovat. Jestliže se to má podařit, je nutné si denně uvědomovat: „Ano, já věřím.“ Prosbu o zachování, prohloubení a posílení víry patří k dennímu programu modliteb. Je zapotřebí také snaha o stále lepší znalost nauky víry a praxi víry církve.

III. Svědectví víry

Tento Rok víry nám předepsal Svatý otec jako medicínu zachraňující život. Tomuto „naordinování“ předcházela diagnóza, že katolíci – úmyslně neříkám církve – zvláště ve střední Evropě, jsou zasaženi hlubokou ztrátou víry. O příznacích této nemoci ohrožující existenci bylo už mnoho řečeno, co zde nechci opakovat.

Jedno je ale jasné: V tomto stavu ochromení a slabosti, v němž se potácí němečtí katolíci dnes a už po desíletí, nejsme schopni plnit základní cíl poslání: Jděte, zvěstujte evangelium, přetvářejte všechny lidi v moje učedníky, protože kdo věří a bude pokřtěn, bude zachráněn!

O dialogu není v celém evangeliu ani slovo. Vydávat svědectví o spáse, kterou přinesl Kristus, zvěstování jeho poselství – to je příkaz také naší hodiny dějin.

Jak se to má stát? Podporovat jasnost pojmů a shodu s naukou církve, to je úkol učitelů teologie, vyučování náboženství, kázání a vzdělávání dospělých. Zapojit do služby zvěstování moderní komunikační média.

Nejpůsobivější je ale svědectví života každého jednotlivého katolíka. Sem patří také slovo o „odsvětštění“ církve, kterým papež Benedikt tak vystrašil oficiální německé katolíky. Nešlo mu přitom o církevní daň.

V uších mu zněla Pavlova slova: **Ne-
přizpůsobujte se tomuto světu! Obnovte své smýšlení!**

Křesťan nemůže a nesmí řídit své myšlení, názory, svá rozhodování podle měřítek společnosti odpadlé od Boha, nýbrž podle evangelia Ježíše Krista.

Když se pak katolík nenechá ovládnout bezbřehou snahou o zisk, když v obchodě nepodvádí, když je mu svatou manželská věrnost, dobrota a láska v jednání s bližními, když vykonává diskretní, ale jasné vyznání – jestliže je pro něho všechno toto samozřejmé – pak se stane takový křesťan magnetem, který je schopen velkou silou přitahovat ty, kteří dosud žili daleko od Ježíše Krista a jeho církve.

Právě toto – a nikoliv pastorační a strukturální reformy a strategie – bylo také tajemstvím udivujícího šíření víry v prvních generacích po apoštolech.

To nám dokládá nejnovější výzkum.

IV. Radost z víry

Společenské, kulturní podmínky, v nichž dnes víra v Krista žije a musí být osvědčována, jsou v mnohém stejné jako v prvních stoletích po Kristu. Tak jako tenkrát patřila budoucnost víře, tak se může stát také dnes, když odhodíme všechnu únavu a rezignaci. Gaudium Domini fortitudo nostra (Radost z Pána je naše síla) – říká prorok, a my jsme to v těchto dnech prožili.

V této radosti z víry se nadšeně vrhneme s novou silou z Aschaffenburgu do našich všedních dnů.

Amen.

Z Der Fels 11/2012 přeložil -mp-

Katechismus andělů (1)

Od tohoto čísla Světla uveřejňujeme na pokračování text Katechismus andělů, který knižně připravili a vydali v roce 2007 benediktinští mniši ve francouzském Le Barroux nedaleko Avignonu. Komunita benediktinů v Le Barroux již čtyřicet let vzkvétá v duchu staré církevní tradice. Proto i texty, které vydávají, můžeme považovat za vzácný poklad církve, z něhož by měl čerpat každý, kdo chce porozumět tomu, co učí církev od svého počátku. Katechismus vyšel ve Francii s církevním schválením.

1. Hold našim nebeským bratrům

Podivuhodní andělé, bytosti nám příbuzné a podobné pro dar milosti posvěcující, jsou opomíjeni navzdory tomu, že prokazují neúnavně službu lásky miliardám lidských bytostí, které však na ně zapominají. Jsou naplněni starostlivostí o církev, kterou obdivují, o kosmos, na který dohlížejí, o národy, které ochraňují. Jsou zneuznáváni, i když jsou aktivně zapojeni do liturgické modlitby, v níž se obracejí k nebi v neustálé adoraci a velebení, které vzdávají Bohu třikrát svatému. Jejich tichá zjevení týkající se pozemského světa, jejich útěšný úsměv, ale někdy i přísnost, jejich přátelská něha, kterou nepřetržitě obklopují naše každodenní bytí, po níž následuje neuvěřitelný nevděk, kterým jim to odplácíme, vyvolaly u některých z nás touhu zkoumat dogma, které nevědomost a neznalost lidí, spíše než jejich zloba, nechaly upadnout do zapomnění. Písmo svaté a liturgie, pastýřské listy biskupů, nauka nepochybných autorit a zbožnost věřících, stejně jako teologický výklad vyústily nakonec do jasného vysvětlení, jež směřuje k tomu, abychom byli uvedeni do neviditelného světa těchto bytostí současně tak tajemných i tak blízkých.

Kéž by tento skromný soubor podávaný formou katechismu mohl přispět k většímu seznámení a lásce k těm, které „zvláštní řízení Prozřetelnosti“ (miro ordine) chtělo učinit skrze zkoušky současného života plamennými ochránci a starostlivými strážci svých bratří zde na zemi.

2. Proč andělé?

Sedmý den stvoření, jak nám říká Písmo svaté, Bůh odpočíval. Dobře pracoval. Také si pěkně hrál: ludens in orbem terrarum – hraji si na jeho pevné zemi (Př 8,31), mým potěšením je být s lidskými syny, a procházejí se po zahradě za denní

ho vánku, poznával, že dílo jeho stvoření je dobré, vlastně velmi dobré: erant valde bona (byly velmi dobré). A tady milý a žertující Stvořitel obdivuje své dílo jako hrnčír předvádějící se zadostiučiněním svou nádobu na denním světle, dříve než ji pomaluje živými barvami!

Uvažte tedy, s jak svobodnou a šťastnou vynalézavostí se Pán bavil, když nechával povstat z ničeho tu nekonečnou řadu malých bytostí, stejně tak podivných jako úžasných, aby se v nich mohlo názírat jako v zrcadle tisíce odlesků jeho slávy: tyto ryby ve hvězdných řízách, na mušelinových křídlech, které se vlní nad oceány, tyto ptáky v neuvěřitelně krásných barvách, tyto savce s neuvěřitelnými obyčejí, kteří víří ve svatebním tanci až do nejdvočejších zápasů.

A co říci o hvězdném vesmíru? Jednou, když se tázali Newtona, jestli věří v Boha, natáhl svou paži k jasné obloze a odpověděl: „Podívejte se!“ Mohl by odpovídat tak jako svatý Augustin ve *Význáních*: „Tázal jsem se oblohy, slunce, měsíce a hvězd; při položení otázky mně stačilo pozorovat je, a jejich krása mně odpovídala.“ Ale řekněte, co v tom všem dělají andělé? Dobře, andělé existují, protože nádhery tohoto viditelného světa nevyčerpává moc a ušlechtilost Božího daru. Zrovna tak jako mezi rostlinami a člověkem existuje svět zvířat, který představuje stav mezilehlý, tak také mezi Bohem a člověkem je utajená část stvoření, určitě nejkrásnější a nejvíce diferencovaná, kterou Bůh rezervoval sám pro sebe, jakoby ponořenou do tajemství jeho slávy. Je to nesmírný svět, neviditelný našim tělesným očím, jaký představují nebeské hierarchie.

Ještě více než flóra a fauna, ještě více než hvězdný prostor, který se otáčí nad našimi hlavami (miliardy hvězd!), stvoření andělů vyjadřuje štědrost Boha, který daruje sám sebe a který daruje svým stvořením schopnost, aby se mohla také darovat.

Během doby moderní člověk, který nezná tuto symfonii, která se hraje nad ním, hlupák nasáklý technologií, pozemská blecha vychloubající se svou vesmírnou důležitostí, ale skrytě se obávající chřipky, která se může zítra vrátit jako rakovina plic, zapomíná, že lidstvo na zemi není než prapaprnatou částičkou nekonečného vesmíru mnohem živějšího, mnohem bohatšího a mnohem rozsáhlejšího, kde každý z oněch myriád duchů opěvuje slávu Boha a je zvláštním odrazem nádhery Boží.

3. Jak se poznají andělé?

Všechny starověké národy měly tušení o bytostech, které jsou prostředníky mezi lidmi a božstvem. *Genius* Římanů bděl nad lidmi již od jejich narození až do smrti a ví se, podle tvrzení Platona, jak Sokrata inspiroval jeho *daimonion*. Hésiodos vypráví, že „nesmrtelní sledují po tisících na živitelské půdě ty, kteří bez obav z bohů utiskují člověka“. V Platonově dialogu *Timaios* je otázka o „okřídleném pokolení, které se pohybuje ve vzduchu“, a nacházíme analogické příklady u Peršanů, Babyloňanů a hinduistů. Ať je původ toho jakýkoli, je to prvek společného dědictví lidstva.

Ale pro nás mnohem vyšší a mnohem solidnější jistoty evidentně podává Zjevení.

Co je Zjevení?

Je to poznání, které nám dává Bůh sám o sobě a o všem, co učinil pro naši spásu, skrze Písmo svaté, ústní tradici, spisy Otců a liturgii.

Proč není možné sestavit „dějiny andělů“?

Poněvadž inspirovaní autoři Bible neměli jiný úmysl než vylíčit nadpřirozené dějiny a úděl lidských bytostí. Není to tudíž „náhodou“, že se andělé v míře, v jaké se jejich zásahy dotýkají spásy lidstva, objevují v posvátných knihách a že díky těmto jejich zjevením můžeme poznat určité fragmenty dějin andělů, ostatně velmi poučné.

Není v dějinách církve něco, co by nás seznámilo se životem a činy andělů?

Dějiny církve stejně jako dějiny izraelského národa mluví dostatečně o lásce a starostlivé péči andělů. „Andělé, jak píše Dom Vonier, přicházejí utěšit mučedníky

v jejich vězení, léčí jejich utrpení jako dobří Samaritáni; je známo, že přebírají starost o tělo křesťanských hrdinů vystavené mučitelům potupné samoty; jsou to andělé, kdo sytí poustevníky a ukazují prvním klášterním zákonodárcům na to, co je moudré, a na to, co je ve skutečnosti v křesťanském asketismu přemrštěné; jsou těmi, kteří pomáhají poustevníkům překonávat hrůzu ze samoty pouště obývané démonem; také těmi, kteří upozorňují na blízkou smrt některých služebníků Božích povoláných z tohoto světa; a konečně těmi, kteří byli spatřeni, jak odnášejí do nebe duši nejednoho svatého.“ (*Les Anges*. Paris, Spes, 1938)

Pokud jde o anděly, co nám říká Zjevení?

Písmo svaté a tradice, které jsou dva prameny Zjevení, hodně sdělují o přítomnosti andělů.

Nejprve Písmo svaté.

Jeden autor s úsměvem upozorňuje, že pokud by se chtěla vymazat přítomnost andělů z Bible, bylo by třeba vytrhnout stránku po stránce. Od první kapitoly v knize Genesis až po poslední stranu v Apokalypse celá Bible, abychom tak řekli, překypuje přítomností světa andělů. Jsou to andělé, kteří drží v ruce míhající se ohnivý meč, jež Bůh postavil ke vchodu pozemského ráje po pádu prvního člověka (Gn 3). Tedy na úsvitu dějin jsou pověřeni hlídkou, aby zabránili vstoupit do pozemského ráje. A je to také anděl v 22. kapitole Apokalypsy, který slavnostně ohlašuje, že zahájil nebeský soud „potomek z rodu Davidova, jasná hvězda jitrní“. Tak jsou těmi, kteří zahajují a uzavírají průběh lidských dějin.

Proč cherubíni s ohnivým mečem brání přístupu do pozemského ráje?

Poněvadž jsou ustanoveni dozorem nad dodržováním nového zákona. Přitažlivost ztraceného ráje je pro člověka stále velkým pokušením. Simulovat původní nevinnost je základní podvod, který se opakuje ve všech ostatních podvodech. Od dob ateistického komunismu, který nabízí „falešné vykoupení chudých“ (Pius XI.), až po únik do „umělého ráje“ je člověk ustavičně klamán hadem, který mu neustále našeptává: „Budete jako bohové“, a podléhá pokušení hledat ráj bez projití Křížem. Je úkolem andělů obnovit rov-

nováhu a milosrdně nás zastavit na bezvýhodných cestách.

Proč je v Apokalypse anděl, který přichází ohlásit volný vstup do ráje?

Poněvadž anděl je obyvatelem nebe; na konci časů je to on, kdo je pověřený přivolat milosrdně pozemšťany, jelikož jsou velmi zapomnětliví, aby věděli, že jejich opravdovou vlastí je nebe: „A viděl jsem jednoho anděla, jak stojí na slunci a volá mocným hlasem na všechny ptáky letící středem nebes: »Pojďte, slétněte se k velké hostině Boží!«“ (Zj 19,17) Výklad této symbolické pasáže je tradičně jednotný: jedná se o slavnostní pozvání dané vyvoleným vzhledem k věčnému životu.

Proč v knize Exodus nebo Apokalypse andělé tak často spouštějí pohromy?

Poněvadž jen jediná cesta přivádí k Bohu; tisíce jiných cest poutníka zpomalují nebo svádějí z cesty. Proto andělé více uzavírají brány, než otvírají. Brány, které nám naši neviditelní bratři vytrvale zakazují, jsou ty, které vedou k pozemskému štěstí, neboť toto falešné štěstí je největší ďáblou lží. Na druhé straně to, co nazýváme pohromou, obsahuje vždy prvek léčebný, milosrdné utajení, které znají jen andělé, neboť mají poznání konce.

Takže zde na zemi jdou andělé s námi a stále nám ukazují cíl naší cesty?

Ano, je to jejich jim vlastní služba. Jsou strážci svatě naděje. Znají cestu a znají cíl. Ale když o Vánocích Slovo Boží sestupuje na zem, celý nebeský dvůr se shromažďuje zde na zemi kolem jesliček. Tajemství Vtělení, které z nás činí údy Ježíše Krista, činí anděly mnohem laskavějšími a bratrštějšími ke svým pozemským bratrům.

Z jakého důvodu jsou svaté dějiny Starého zákona stále prolunty anděly?

Protože prostředník mezi Bohem a lidmi nebyl ještě ukázán, jsou to andělské bytosti, které spojují Jahveho s jeho lidem, buď z titulu poslů, nebo ochránců.

Jaké jsou hlavní projevy andělů podle Staré úmluvy?

Jakmile byl spáchán prvotní hřích, byli postaveni dva andělé ozbrojení míhajícími se plamennými meči, aby bránili vstup do ztraceného ráje. Napříště se pak stá-

vají neviditelnými bratry lidstva, aby mu pomáhali na pouti ze země do nebe. Je to anděl, který zachraňuje malého Izáka od smrti tím, že zadrží Abrahámův nůž (Gn 22,12). Patriarcha Jákob se setkává se skupinou andělů bojovníků; jakmile je potkal, řekl: „Toto je tábor Boží.“ (Gn 32,2) To s andělem tajemně zápasil celou noc u brodu Jabok. (Gn 32,24) A připojil ke svému díkůvzdání Pánu svou vděčnost andělovi za to, že ho dokázal osvobodit ze všeho zla. (Gn 48,16)

Během Exodu anděl vede a chrání Izraelity na poušti. „Hle, posílám před tebou posla...“ čte se v epištole ve svátek Andělů strážných (Ex 23,20.22): „Když jej však budeš opravdu poslouchat a činit všechno, co mluvím, stanu se nepřítelem tvých nepřátel a protivníkem tvých protivníků.“

Ale textem mnohem dojímavějším je příběh, kdy anděl Rafael doprovází Tobiáše. Představí se jako jeden z jeho bratranců a nejenom umožní jeho svatbu, ale také ho zachrání před pronásledováním démona Asmodea, démona vraha, a uzdraví slepé oči Tóbita, otce mladého Tobiáše.

Se zcela lidskou a nadpřirozenou jednoduhostí se Rafael rozloučí s Tóbitovou rodinou poté, co vyjeví své jednání: „Hle, kdykoli ses modlil ty, Tóbite, i Sára, já jsem vznesl připomínku vaší modlitby před Hospodinovu slávu. A když jsi pohřbíval mrtvé, právě tak. Když jsi neváhal vstát a opustit svou hostinu a šel jsi pochovat mrtvého, byl jsem poslán k tobě, abych tě vyzkoušel. Bůh mě rovněž poslal, abych tě vyléčil, i Sáru, tvou snachu. Já jsem Rafael, jeden ze sedmi andělů, kteří jsou připraveni, aby vcházel před Hospodinovu slávu.“ (Tob 12,12-15)

Již Starý zákon odhaluje význam chvály andělských sborů. Spíše než chválou je vidění Izaiášovo (kap. 6) zjevením zářící transcendence Boží: před ní se ani andělé necítí být čistí a zastírají si tvář a nohy svými šesti křídly.

Andělé střežící čest Boží odhánějí a trestají Heliodora, který se chce zmocnit zlatých a stříbrných chrámových nádob. Nelze citovat všechny texty, které zvolna odhalují velkou úlohu andělů ve Starém zákoně; jsou prostředníky mezi Bohem a lidmi, které mají upokojuvat a utěšovat v očekávání příchodu Mesiáše.

(Pokračování)
Přežil -ad-

Dopis sv. Jana z Avily knězi o přípravě ke mši svaté

Již od svého dětství choval svatý Jan z Avily vášnivou lásku k Nejsvětější svátosti oltární. Dokázal strávit až dvě hodiny denně přípravou ke slavení mše svaté a další dvě díkyvdáním; někdy trvala dvě až tři hodiny samotná mše, kterou sloužil. Jeho velké nasazení a horlivost k učení kněží byly výsledkem této zbožnosti, nešetřil úsilím vštěpovat podobnou horlivost ke svatému Tajemství také kněžím pod svým vedením. Během nemoci v pozdějších letech svého života mu bylo největší útěchou psát o Eucharistii a zanechal četná pojednání a kázání k tomuto tématu.

Důstojný duchovní otče, snažně prosím našeho Pána, aby zpoždění v mé odpovědi na Vaši otázku nahradila spolehlivost nauky, jež je předložená v mém dopise a měla přínos pro Vaši duši, jelikož Vaše prosba je velmi vážná a vyžaduje náležitou odpověď.

Toužíte vědět, jakou nejvhodnější přípravu učinit před sloužením svatého Tajemství Těla a Krve našeho Pána Ježíše Krista a jak nejblahodárněji zaměstnat mysl během slavnosti Eucharistie. Ptáte se na to, protože se obáváte, aby snad, z důvodu nedostatku duševních dispozic, které mají dopomoci k mnohemu pozhnání, Vaše duše nepochybila a nedošla namísto toho újmy.

Lidé, jak víte, jsou různého temperamentu a mají různě uzpůsobenou konstituci mysli, jelikož Bůh uděluje každému individuu různé dary. Nevede všechny po stejné cestě, tudíž je nemožné hovořit o nějaké konkrétní zbožnosti jakožto o té nejvhodnější ke slavení Eucharistie. Ale to, co Stvořitel a Vykupitel vkládá do srdce a co vede k největší zbožnosti, je to nejlepší. Tyto věci nejsou otázkou víry a neexistuje pro ně jednotné pravidlo. Pokud však má někdo důvod k domněnce, že jeho předpoklady a příprava na Tajemství jsou podněcovány Bohem, nemá smysl snažit se toto jeho mínění změnit, dokud sám Bůh neponoukne jeho samotného, aby tak učinil. To, co jsme řekli, lze ověřit zeptáním se nějaké zkušené osobnosti a nasloucháním jejím radám.

Někteří lidé necítí žádný zvláštní obdiv jak jakémukoli způsobu zbožnosti – ti by se měli s někým poradit o svých vnitřních pohnutkách, aby pochopili, zda-li jsou k tomu vedeni motivy lásky nebo strachu, smutku nebo radosti a také, jak nejlépe používat tyto motivy k uspojo-

ení svých potřeb. Z toho, co jste mi o sobě pověděl, musím uznat, že jste učinil pokrok ve ctnosti a že to nejlepší pro Vás bylo cvičit se v přemítání, které je vlastní správnému vyburcování se k horlivosti a účtě. Proto tedy neznám nic lepšího nežli usilovné rozjímání o skutečnosti, že náš Pán, se kterým se setkáváme, je Bohem i člověkem, a rozjímání nad důvody, proč sestupuje dolů na oltář. Zajisté musí takový zásah lásky být dost silný k tomu, aby probudil každého ze spánku vlažnosti. Učiňme alespoň jednu reflexi nad tímto Tajemstvím a řekněmu mu: „To je všemocný Bůh, který sestupuje na oltář ve slovech konsekrační modlitby: smím Jej držet ve svých rukou a hovořit k Němu a přijmout Jej do svého srdce.“ Pokud si tuto skutečnost plně uvědomíme a pokud s pomocí Ducha Svatého pronikne naši duši, stane se víc než jen dostatečným umožnit nám, ubohým smrtelníkům, odsloužit tuto svatou povinnost tak, jak by měla býti sloužena.

Kdo nám může pomoci, abychom byli zapálení láskou v přemítání o tom, že lze pojmout Nekonečné Dobro do svého nitra? Kdo by se netrásl posvátnou hrůzou v takové Přítomnosti, které se i nebesa klanějí? **Kdo by se nerozhodl Jej nikdy neurazit, ale chválit Ho a sloužit Mu navždy?** Je možné pro někoho nebýt zničen a ohromen zármutkem svého prohřešení proti Pánovi, kterého drží ve svých rukou? Může křesťan selhat v takové slibu, nebo může kráčet cestou pokání pouští tohoto světa **živen jen takovým chlebem?** Stručně řečeno, tato rozjímání s Boží pomocí zcela mění a ovládají duši jednak pocitem vděčnosti, jednak láskou a nadto silným prožitkem způsobeným přítomností Krista. Nicméně takové myšlenky nemusejí nutně vést k tomuto výsledku, avšak ne-

zavrdne-li srdce proti jejich vlivu, usilovně se o to snaží. Nechť Vaše mysl právě takto uvažuje a přemítá, vzpomeňte na slova Pisma: „Ženich přichází, jděte mu naproti!“ Váš Bůh přichází! Odeberte se proto do nehlubšího místa ve svém srdci a otevřete je k přijetí toho, co nevyhnutelně přichází z tak ohromného a mocného Světla. Snažně prostě tohoto Boha, aby Vám dal větší milost, abyste Ho ctíl a miloval, tak jak se to má, protože **se uvolil vložit se do Vašich rukou.** Nežádejte Ho, aby Vám dovolil setrvávat v Jeho Vznesenosti, ale prostě Ho s úctou, bázní a láskou. Pokoušejte se pravidelně o hledání vhodného smyslu vnímání přítomnosti našeho Pána, aniž byste rozjímal nad jinou částí tohoto Tajemství.

Pomyslete na muže, kteří ke svému králi chovají patričníou úctu – stojí před ním s vážností a úctou, přestože nic neříkají. Nebo ještě lépe, představte si ve své mysli, jak se ti nejvyšší u nebeského soudu chovají v přítomnosti Nekonečné Velebnosti. Považte, jak se chvějí u připomenutí svých vlastních malostí a zapalují se ohněm lásky tak, že se zdají být pohlceni její výhní. Představte si sebe ve společnosti těch, kdo jsou tak překrásně ozdobeni, nakolik jsou uctívají a horliví ve své službě Bohu, a setrvávání v takové společnosti a před tak velkým Králem Vás přiměje usilovat o to, na co lze v takové chvíli myslet, přičemž už nebudete myslet na nic jiného. Přál bych si Vám ukázat, že jedna věc je být schopen vhodně s ním hovořit a druhá vědět, jak se vhodně chovat v jeho přítomnosti, třebaže smíte jen v tichosti přihlížet. Toto je ona jednota s našim Bohem, jež by Vás měla udržovat v těsné blízkosti s Ním během mše svaté, tak jak je tomu uvnitř Vašeho srdce, když jste s Ním sám ve své cele, a která Vám zabrání v tom, nechat se rozptylovat slovy, která musíte vyslovovat. Musíte přes to přese všechno věnovat patričníou pozornost liturgii, zatímco se snažíte svoji mysl upřít na přítomnost Boha. A které pocity byste neměl mít, když držíte ve svých rukou toho, který si vyvolil Pannu a obdařil ji nebeskou slávou, aby se starala o Božího Syna? Porovnejte její ruce, její paže, její oči se svýma! Upřímné uvažování o tom by Vás snad mohlo dostat do jistých pochybností. Jaké to přísné požadavky jsou tady na mě kladeny!

► Jaká péče je potřebná k tomu, abyste se celý uchoval pro Toho, který Vám prokazuje čest takovým způsobem, že se vydává do Vašich rukou a vchází, když pronášíte slova konsekrační modlitby!

Drahý duchovní otče, toto nejsou jen pouhá slova a neživoucí myšlenky, ale jsou to šípy vystřelené přímo z luku samotného Boha, které pronikají a zcela přetvářejí srdce, takže když mše skončí, mysl stále rozjímá nad slovy: „Scitis quid fecerim vobis?“ – „Chápete, co jsem pro vás učinil?“ (Jan 13,12) Bylo by vůbec možné a v silách člověka porozumět tomu, „co pro nás Bůh učinil“ v hodinu smrti a ochutnat Jej celou naší duši? Takový člověk by mohl mít stupnici, kterou by byl schopen správně odměřit z tohoto užitku! Jak šťastný by jen mohl být, dokonce v tomto světě! Po skončení mše svaté by cítil odpor k celému stvořenému světu, lidská společnost by pro něj byla utrpením, zatímco jeho jedinou radostí by bylo připomínat si, „co pro něj Bůh učinil“ do doby, než by mohl následující den sloužit mši.

Kdyby Vás Bůh mohl obdařit tímto osvícením, uvědomil byste si, jaký stud a smutek byste měl prožívat v předstupování před Něj u oltáře, ale ten, jemuž se nedostane takového osvícení, neví, co je to za trýzeň, je nemít. Kromě úvah o tom, kdo je ten, který sestupuje dolů na oltář, měl byste si též rozjímat nad tím, proč přichází, protože zde nahlédnete podobnost v lásce projevené ve Vtělení našeho Pána, v panenském početí, Životem a Smrtí, a rovněž to, jak jsou tato tajemství znovu obnovena v Nejsvětější svátos-

ti oltární. Kdyby se Vám totiž podařilo v pravdě nahlédnout do srdce našeho Pána a on se uvolil Vám zjevit, že důvodem jeho sestupování na oltář je silná a vášnivá touha a láska, která nesnese oddělení Milujícího od Milovaného, Vaše duše by upadla do mdlob při pohledu na takový zázrak. **Naše mysl je hluboce pohnuta uvědomováním si Kristovy přítomnosti na oltáři**, ale pokud dále poznává, že Kristus přichází k nám, protože jeho touha po nás je jako ženichova touha po jeho nevěstě, jež ho nenechá prožít jeden den, aniž by ji neviděl, nehovořil s ní, tak všechna přání věřících ve všech jejich srdcích společně s ním vytvoří odpovídající odpověď na takovou lásku.

Touží pak v pláči volat s Augustinem: „Pane, čím jsem Ti, že mě vyzýváš, abych Tě miloval? Čím jsem pro Tebe?“ Proč tak vše toužíš mě spatřit a přijmout? Ty, který přebýváš v nebesích s těmi, kteří vědí, jak Ti sloužit a milovat Tě, Ty přicházíš ke mně, který ví, jak Ti ublížit a pak Tě nehodně odprošovat.

Jak bys mohl být Ty, můj Bože, beze mě šťastný, vždyť má láska Tě přivolá ke mně. Ó, jak blažené může být Tvé bytí, že ses svým srdcem dotkl takového stvoření, jako jsem já! Jak se mohlo stát to, že Ty, Králi, jsi přišel ke mně, vložil ses do mých rukou a řekl jsi:

„Já jsem za tebe položil život a přicházím teď k tobě, abych ti ukázal, že toho nelituji, ba naopak, pokud by to bylo potřeba, umřel bych za tebe znovu.“

Koho by se nedotkla taková láska? Kdo by se ještě nadále skrýval, Pane, před

Tvým hořícím srdcem, které rozpaluje naše vlastní svou přítomností a je jako mocná výheň, ze které létají jiskry kolem dokola? A právě tento Bůh, drahý duchovní otče, nás navštěvuje z nebes, a my, ubohá stvoření, Jej objímáme silným poutem a přijímáme Jej.

Zakončíme nyní naši úvahu o tomto nejvyšším Tajemství, které je vskutku velmi cenným pro naše pochopení a porozumění tajemství Eucharistie. Prosme našeho Boha, který nám prokázal dobrodiní, nechť nám prokáže ještě tuto službu. Dokud si totiž nebudeme plně vědomi jeho požehnání, dokud mu nebudeme patřičně děkovat a sloužit mu za ty, po kterých touží, nepřineseme jim žádný užitek. Přesněji, jak praví sv. Bernard o jednom nevděčném muži: „Eo ipso pessimus, quo optimus.“ Čím větší bude jeho užitek, tím větší bude jeho ztráta. – Pohlédněme na své chování během dne, pro případ, že by nás Kristus potrestal za naše viny, když stojíme před oltářem. Mějme na mysli stále to, že: „Přijal jsem našeho Boha a seděl u Jeho stolu, zítra učiním stejně tak.“ Těmito prostředky se vyhneme hříchu a dostaneme odvahy konat, co je správné, protože náš Pán je zvyklý odměnit od oltáře to, co je vykonáno jinde. Abych to uzavřel, rád bych Vám připomněl to, jak byl Ježíš hostem u Šimona farizeje a stěžoval si, že mu jeho hostitel nepodal vodu k omytí nohou a nepolíbil jej na tvář, abych nám ukázal to, že až přijde do našeho domu, bude chtít za naše hříchy omyt své nohy slzami, a ukázat naši lásku k Němu políbením na tvář (srov. Lk 7,40-44). Náš Pán může Vám a Vaším bratřím dát tento mír, který je zrozen z dokonalé lásky, a možná budete litovat svých hříchů vůči Bohu. Modlím se, abyste se jednoho dne na nebesích mohl těšit tomuto míru a také abyste považoval Boží zájem za důležitější než Váš vlastní, kvůli větší lásce, kterou k němu budete chovat. Žádám Vás kvůli Němu samotnému, pokud by bylo cokoliv v tomto dopise, co by vyžadovalo doplnit či opravit, udělejte to za mne. Děkuje Bohu za vše dobré, co je tu obsaženo, a prosím Vás, vzpomeňte na mne, až budete stát před oltářem.

*Z Benedictines of Stanbrook:
Letter of Blessed John of Avila,
London 1904
Překlad -eš-*

KOLOKVIUM O REFORMĚ REFORMY V ČÁŠKÉM HERZOGENRATHU

Od 28. 11. do 1. 12. 2012 se uskuteční 15. kolínské liturgické kolokvium, které se má stát místem třibení postojů těch, kdo jsou podporovateli i odpůrci nové liturgické reformy. Jeden z pořadatelů těchto pravidelných setkání, P. Dr. Guido Rodheudt, farář u svaté Gertrudy v Herzogenrathu, zhodnotil v rozhovoru s katolickou agenturou *Kat.net* uplynulá kolokvia, zvláště ta, která následovala poté, co Svatý otec Benedikt XVI. vydal motu proprio apoštolský list *Summorum pontificum*, který, jak uvedl P. Guido, „zbavil vztah k Tradici stigmatizace a otevřel jí prostor v Církvi zvláště při jednáních mezi liturgickými odborníky německé jazykové oblasti“. „A i když s úctou vůči »staré mši«, v jejímž světle máme podle vůle papeže slavit rovněž »novou mši«,“ říká P. Dr. Guido Rodheudt, „nepatříme k hlavnímu proudu německé teologické oblasti, těší se naše akce stále větší oblibě u kněží, jáhnů, seminaristů a laiků.“

Podle agentury Kath.net

Dne 28. října 1918 dostal náš národ šanci naplnit znovu svoje státní právo a obnovit samostatný stát. Vznik Československé republiky vítali Češi jako dar, za který prosily generace předků. Bohužel tento slavný den byl zkalen o několik dní později hanebným skutkem rozvášněného davu vedeného socialisty a přívrženci antiteistické Volné myšlenky, který 3. listopadu tohoto revolučního roku strhl Mariánský sloup na pražském Staroměstském náměstí.

Rozněcování protikatolických nálad lidu se stalo součástí politické kultury vlivných socialistických a liberálních stran. Celý katolický tábor hájila politicky nejprve Spojená strana katolická a od začátku roku 1919 Československá strana lidová. Proti ní stáli marxističtí sociální demokraté a národní socialisté a bojovní liberálové z dalších stran, zejména národnědemokratické a agrární. Poslední dvě jmenované strany se sice zaštiťovaly vlastenectvím, respektive hájením lidových tradic vzešlých z ducha českého venkova, v praxi však jejich předáci osvědčovali obojakost a morální „pružnost“, když šlo o tradiční duchovní statky národa udržované v našem lidu celá staletí mateřskou péčí církve. Tak si agrárník Otakar Srdínko v **proticírkevní rétorice** nezadal se sociálním demokratem Vlastimilem Tusarem nebo realistou a pozdějším národním demokratem Josefem Svatoplukem Macharem. Tito lidé a jimi reprezentované politické subjekty interpretovali Mariánský sloup jako symbol pobělohorské německo-katolické poroby českých zemí. Urážlivé nálepky, jako „německo-katolický“ (bez možností ekvivalentu česko-katolický) nebo „pohunci Říma“, měly české katolíky postavit na pranýř spolu s jejich vírou, prohlášenou za zrádčovskou a protinárodní, a tím je vyloučit z obrozeného národa a podílu na moci. Vůbec v tom okamžiku nezáleželo na historické pravdě, že barokní sousoší z dílny Jana Jiřího Bendla bylo vztyčeno v roce 1650 a mělo připomínat záchranu české a katolické Prahy před švédskými protestantskými obléhateli v roce 1648.

Křivda, jaká se udála Panně Marii na počátku listopadu 1918, je důsledkem dlouholetého procesu ateizace české společnosti. Návist k církvi, která se materializovala naplno po vzniku Čes-

Odčinit urážku Naší milé Paní

koslovenska, projevovali četní nepřátelé víry dlouhá desetiletí před rokem 1918. Zprvu vyrůstala z intelektuálního podhoubí některých osvícenských elit a posléze se naplno projevila v praxi moderních socialistických spolků, stran a tisku v 19. a 20. století, tedy **časově a státoprávně** velkou měrou v habsburském soustátí. Je proto neobjektivní a sebeklamné demonizovat jednostranně první **Československou republiku** a favorizovat Rakousko-Uhersko jako vzorný katolický stát.

Je pravdou, že za monarchie byla katolickému náboženství, obtěžkanému od dob **josefinismu** úředním dirigismem, poskytována ochrana státu a že útoky proti církvi byly oficiálně odsuzovány a v obecném povědomí platily jako zavrženíhodné. Československá republika, které liberálové a socialisté vtiskli charakter laického státu, hned po převratu začala neúnavně podtínat předchozí vazby církve a státu ve snaze nasměrovat veškerý politický vliv k vykazání náboženství do ryze soukromé sféry a k jeho postupné eliminaci z kulturního a politického života. Tento boj se odehrával jak v rovině státně-úřední, tak i společenské. Nelze však zapomenout, že ideové záměry tohoto obskurního an-

tichristianismu byly položeny v době liberální rakousko-uherské monarchie, která ve své době neměla dostatek obranných mechanismů, jak zabránit růstu protináboženských tendencí a organizovaného protiklerikálního hnutí. Navíc masové marxistické hnutí socialistů, bojovně ateistická Volná myšlenka nebo česká verze dravého antisociálního liberalismu se zrodily právě v politickém prostředí starého rakouského mocnářství. Z tohoto hlediska je skutečně možné o habsburské monarchii této periody hovořit jako o prohnilé.

Fakt, že nové republiky Čechů a Slováků byl dán do vinku tak hříšný čin, jakým bylo demonstrativní pohanění a zničení významného symbolu národní mariánské úcty, v sobě nesl stigma morálního selhání části národa a některých jeho vůdců a nebyl dobrou devizou pro československou budoucnost. Vandalskému ničení sloupů, soch světců a křížů, které prováděly lidové masy vyprovokované socialistickou protináboženskou agitací, padla za oběť nejedna obdobná památka. Mariánský sloup na staroměstském rynku smutně proslul jako příklad za všechny ostatní. Inspiroval podobné opovázlivce ke stejným **ostudným činům** ve Slaném, kde pod dojmem staroměstského stržení při husovském výročí roku 1919 strhli demonstranti sochu Immaculaty, nebo v Kladně, kde socialistický dav povalil sloup se sochou patrona vlasti sv. Jana Nepomuckého.

Kde byl stát a jeho pořádkové síly, když šlo o zachování veřejného pořádku a záchranu těchto hmotných památek? Nedostatečným konáním nebo záměrnou pasivitou dal prostor nesmyslné agresivitě, ať se vybijí na mariánském sousoší, k němuž náš národ lnul jako k mocnému symbolu útěchy a naděje. Tím nesl nový stát svůj díl viny. Za životy ztracené v 1. světové válce a všechna podstoupená utrpení byla obviněna Panna Maria bez poskvrny hříchu prvotního počatá, když nebylo možné pohnat před soud žádného z Habsburků, ani posledního císaře Karla I. Habsburského, a když bývalí prorokouští sociální demokraté se nyní stavěli v čelo pokrokového boje.

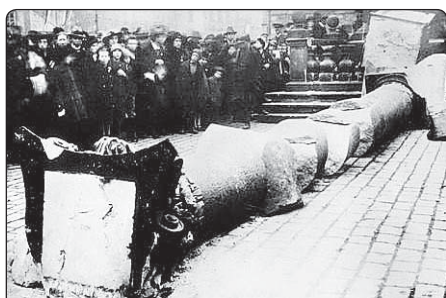
České katolické intelektuální prostředí a náš politický katolicismus, stejně

Mariánský sloup na Staroměstském náměstí před stržením

Na slovíčko

► jako katolická církev sama, však **po prvotní defenzivě** v samostatném Československu zvedly sebevědomě hlavy s tím, že **se nedají**. Na mnoha místech katolíci hájili svoje kostely proti snahám o jejich zabírání odpadlíky. Existují četné příklady, kdy dokázali účinně čelit napadání náboženských procesí ze strany levice. Vedle stoupajícího vlivu lidové strany Msgre Jana Šrámka, jejich kulturních i hospodářských podniků, katolického tisku a bohatého spolkového života katolíci manifestovali věrnost víře a vlasti na mohutných náboženských a národních slavnostech, prvořadě během památných svatováclavských miléniových oslav roku 1929 a při Sjezdu katolíků Republiky československé roku 1935. Zde se katolíci předvedli jako síla, se kterou se musí počítat a která si zaslouží respekt. Zároveň však jasně prohlásili, že jim nejde o konfrontaci a politický boj, nýbrž že podávají ruku k bratrské spolupráci při dalším budování společného státu.

3. listopad 1918 – davem svržený Mariánský sloup, důsledek dlouholetého procesu ateizace české společnosti

Případá nám, že pro naši dobu je spíše příznačná vulgarizace politiky a sociální napětí, a že není zrovna příznivé klima pro čin tak chvályhodný, jakým je obnova Mariánského sloupu. A přesto právě nyní ožívá diskuse o obnově Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí. Od roku 1989 usilují angažovaní katolíci o znovuvybudování sloupu na jeho bývalém místě. Záměr obnovy podpořil otevřeně pražský primátor dr. Bohuslav Svoboda. Jistě je na místě modlit se za spravedlivé řešení složité situace a pomoci naplnit oprávněné snahy slovem i skutkem (např. dopisem pražskému primátorovi nebo **podporou Spolku pro obnovu Mariánského sloupu**). Pomoci tak odčinit urážku Naší milé Paní, pod jejíž mateřský plášť se náš národ vždy s jistotou utíkal.

Právě o slavnosti Neposkvrněného početí Panny Marie byla v r. 1987 ve Washingtonu Ronaldem Reaganem a Michailem Gorbačovem podepsána smlouva o odzbrojení (INF). Proces „perestrojky“ dostal nové obrátky, došlo k přelomovému setkání sovětského státníka s biskupy... Prorocství Panny Marie z Fatimy se po sedmdesáti letech začalo naplňovat: „Mé Neposkvrněné Srdce zvítězí!“

Jde o třetí fatimské tajemství, které, jak zdůraznil nynější Svätý otec Benedikt XVI. ještě jako prefekt římské kongregace, je především slovem víry. Křesťanské, katolické víry. V této víře už po vypuknutí hrozně listopadové sovětské revoluce (1917) vyzývali papežové věřící k modlitbě za obrácení Ruska, kde mezitím vzplál krutý protináboženský teror.

V té době byly zvláště z podnětu otce arcibiskupa Antonína Cyrila Stojana pořádány unionistické sjezdy na Velehradě (první v r. 1907). Pod ochranou Panny Marie, na území, kde dosud měla Církev možnost rozvíjet svůj život ve společnosti, začaly přinášet společné modlitby k Panně Marii, Matce unie, Matce jednoty křesťanů, své první ovoce. Tak jako pronásledování první jeruzalémské církevní obce nedlouho po seslání Ducha Svatého přivedlo z Jeruzaléma vyhnané křesťany do Samaří, Galileje a dalších míst židovské diasporu, aby tam hlásali evangelium v síle Ducha Ježíše Krista a přitom zůstali spojeni s knížetem apoštolů Petrem, tak i naši pravoslavní bratři a sestry pronásledovaní a vyhnání z území tehdejšího Sovětského svazu nacházeli v exilu přijetí na katolickém Západě. Na rozdíl od prvních křesťanů však zůstávali od papeže oddělení. Panna Maria vedla své děti, ty, které v obou apoštolských společenstvích církve jí naslouchají a spoléhají na její přímluvu, aby se v této době společenské a duchovní očisty pravoslavné církve hledaly cestu k sjednocení, vracely se k životu zcela vy-

danému pro Ježíše, tak jak nám tuto vydanost ve svém pozemském životě ukazuje právě ona. Můžeme říci, že Boží rezie, láskyplná ruka Ducha Svatého, jimž se Panna Maria nechala od nazaretské chvíle vést, byla pokračováním prozřetelnosti cesty k překonávání vzájemných exkomunikací a kleteb, které proti sobě v polovině 11. století pronesli konstantinopolský patriarcha i papež.

Bůh zná nejlepší cestu, jak přivést hříšníka ke kajicnosti a jak překonat následky hříchu. Vede nás cestou očisty, zkoušek, pronásledování, vyprahlosti, v níž se v srdcích těch, kdo pod ochranou Panny Marie vytrvají na cestě víry, rozvíjí nová nebo hlubší touha žít v čistotě srdce, žít v zasvěcení Neposkvrněné, žít v niterném sjednocení s jejím Synem. Nacházet plnou hloubku apoštolské Církev ve vztahu k Petrovi našich dnů – jeho zástupci na zemi, jak jej náš Spasitel sám ustanovil, k papeži. Odčínovat hřích roztržení, rozdělení Církev. Jako se naplnil čas, kdy, jak čteme u apoštola, poslal Bůh svého Syna, který se narodil z ženy, narodil se pod Zákonem, tak nastal čas, kdy tiché, skryté, celoživotní oběti pronásledovaných křesťanů v sovětském Rusku naplnily kalich Kristova utrpení, naplnily to, co bylo potřeba k doplnění utrpení na jeho Těle, v Církvě, aby se mohla opět po mnoha staletích sjednotit. Prvním krokem – ten již v době Michaila Gorbačova nastal – je dar vnější náboženské svobody, v níž se projevílo pro mnohé nečekané obrácení – návrat obyvatel ateizovaného Ruska k Bohu, k Ježíši Kristu, k Panně Marii. Nyní Panna Maria naše pravoslavné bratry a sestry vybízí, aby v jejím Neposkvrněném Srdci nacházeli cestu ke sjednocení východní a západní Církev, k pokornému přijetí poslání, které dostal papež Petr a jeho nástupcové. Nás vybízí k modlitbě k ní, Matce jednoty Církev, a k věrnosti papeži, jenž přijal poslání Církev sjednocovat.

P. Oldřich

CESTY VEDOUcí K POZNÁNí BOHA - dokončení ze str. 2

Ježíš čelil na poušti před svým veřejným vystoupením, dobře představují ony „idoly“, které člověka okouzlují, když nepřekračuje sebe samého. Pokud Bůh přestává být středem, pak člověk ztrácí svoje pravé místo, nenachází už svoje postavení v tvorstvu, ve vztazích ke druhým. Nepominulo to, co antická moudrost evokuje mýtem o Prométheovi: člověk se domnívá, že se sám může stát „bohem“, vládcem života a smrti.

Tváří v tvář této situaci se církev, věrná Kristovu poslání, nikdy nezřekne hlásání pravdy o člověku a jeho údělu. Druhý vatikánský koncil to shrnuje těmito slovy: „Důstojnost člověka je zvlášť významně založena v jeho povolání ke společenství s Bohem. K rozhovoru s Bohem je člověk zván již od svého vzniku: existuje totiž jenom proto, že ho Bůh z lásky stvořil a neustále z lásky zachovává; jen tehdy žije plně podle pravdy, když tuto lásku svobodně uznává a dává se svému Stvořiteli.“ (*Gaudium et spes* 19)

Jaké odpovědi je tedy víra povolána dávat „s jemností a skromností“ ateismu, skepticizmu a lhostejnosti vůči vertikální dimenzi, aby se soudobý člověk mohl nadále ptát po existenci Boha a ubírat se cestami, které vedou k Němu? Chtěl bych naznačit některé cesty, které plynou jak z přirozené reflexe, tak z moci víry samé. Chtěl bych je velmi synteticky shrnout do tří slov: svět, člověk, víra.

První: svět. Svatý Augustin, který ve svém životě dlouho hledal Pravdu a byl uchvácen Pravdou, napsal nádherná a známá slova, kde tvrdí: „Ptej se na krásu země, moře, řídkého a všude se rozprostírajícího vzduchu; ptej se na krásu nebe... ptej se všech těchto skutečností. Všechny ti odpovědi: Podívej se na nás a všimni si, jak jsme krásné. Jejich krása je jako jejich chvalozpěv. Kdo jiný učinil tato krásná, ale proměnlivá stvoření, není ten jediný, který je krásou neměnnou?“ (*Sermo* 241, 2) Mám za to, že musíme obnovit a umožnit dnešnímu člověku, aby obnovil svoji schopnost rozjímat o stvoření, jeho kráse a jeho struktuře. Svět není beztvarym magmatem, a čím více jej poznáváme a objevujeme jeho podivuhodné mechanismy, tím více spatřujeme ur-

čitý plán, vidíme, že existuje stvořitelská inteligence. Albert Einstein řekl, že v zákonech přírody „se zjevuje rozum natolik nadřazený, že veškerá racionalita lidského myšlení a zřízení jsou ve srovnání s ním absolutně bezvýznamné“ (*Il mondo come lo vedo io*, Roma 2005). První cesta, kterou se lze dobrat objevu Boha, je tedy rozjímat s otevřenými očima o stvoření.

Druhé slovo: člověk. Opět svatý Augustin napsal slavnou větu, v níž se říká, že Bůh je mi blíže nežli já sám sobě (srov. *Vyznání III*, 6, 11). Z toho pak vyvozuje pozvání: „Nechoď mimo sebe, jdi do sebe: v nitru člověka přebývá pravda.“ (*De vera religione* 39, 72) Toto je další aspekt, jehož ztráta nám hrozí ve hlučném a rozvráceném světě, ve kterém žijeme, totiž schopnost pozastavit se a pohlédnout do hloubi vlastního nitra a chápat onu řízeň po nekonečnu, kterou v sobě nosíme a která nás nutí jít dál a odkazuje nás k Tomu, kdo ji může naplnit. *Katechismus katolické církve* praví: „Svou otevřeností k pravdě a kráse, svým smyslem pro mravní dobro, svou svobodou a hlasem svého svědomí, svou touhou po nekonečnu a po štěstí se člověk ptá, zda existuje Bůh.“ (KKC 33)

Třetí slovo: víra. Obzvláště v realitě naší doby nesmíme zapomínat, že cestou, která vede k poznání a setkání s Bohem, je život víry. Kdo věří, je sjednocen s Bohem, je otevřen k Jeho milosti a moci Jeho lásky. Jeho existence se tak stává svědectvím, a to nikoli jeho samého, ale Zmrtvýchvstalého; jeho víra se nebojí projevit v denním životě, je otevřena dialogu, který je výrazem hlubokého spřiznění s cestou každého člověka, a doveče osvěcovat naději potřebu vykoupení, štěstí a budoucnosti. Víra je totiž setkání s Bohem, který mluví a jedná v dějinách a který obrací náš každodenní život, proměňuje v nás naši mentalitu, hodnotové soudy, rozhodnutí i konkrétní skutky. Víra není iluzí, útěkem z reality, pohodlným útočištěm, sentimentalismem, nýbrž je zapojením celého života, je zvěstováním evangelia, dobré zvěsti schopné osvobodit člověka.

Křesťan a křesťanská společenství, která jsou činorodá a věrná plánu Boha, jenž si nás zamiloval jako první, jsou před-

VYCHÁZÍ TŘETÍ DÍL KNIHY JEŽÍŠ NAZARETSKÝ

V minulých dnech v dolnorakouském cisterciáckém klášteře Heiligenkreuz uvedl vídeňský kardinál Christoph Schönborn v rámci přednášky o teologii papeže Benedikta XVI., že myšlení Svatého otce vede přímo do centra křesťanské víry – k osobě Ježíše Krista. V souvislosti s právě vycházející německou edicí třetího dílu trilogie *Ježíš Nazaretský*, který pojednává o prologu a o Ježíšově dětství, zdůraznil kardinál Schönborn stěžejní body christologie Benedikta XVI.: „V první řadě jde o uzavření přátelství s Ježíšem a bezprostřední existenciální přístup k životu a osobnosti Kristově. To je základ všech jeho christologických reflexí.“

Podle agentury Kath.net

VAROVÁNÍ BUDOUCÍHO ANGLIKÁNSKÉHO PRIMASE

Budoucí arcibiskup z Canterbury, anglikánský biskup Justin Welby, varoval před vytlačení náboženství do sféry aktivit volného času. Náboženství se podle jeho slov nesmí stát pouze privátní záležitostí nebo určitým druhem hobby.

Podle agentury Kath.net

nostní cestou pro ty, kdo ulpívají ve lhostejnosti či pochybách týkajících se existence Boha a jeho konání. Vyžaduje to však od každého, aby svoje svědectví víry činil stále průzračnějším skrze očisťování vlastního života, připodobňováním se Kristu. Dnes mají mnozí lidé omezené pojetí křesťanské víry, protože ji ztožňují s pouhým systémem obsahů víry a hodnot a nikoliv s pravdou o Bohu, který se zjevil v dějinách z touhy osobně komunikovat s člověkem ve vztahu lásky. Ve skutečnosti je základem každé nauky či hodnoty událost setkání člověka a Boha v Kristu Ježíši. Spíše než morálkou či etikou je křesťanství událostí lásky, je přjetím Ježíšovy osoby. Proto musí křesťan a křesťanská společenství především hledět a umožňovat druhým hledět na Krista, pravou Cestu, která vede k Bohu.

Přeložil Milan Glaser SJ
(Česká sekce Vatikánského rozhlasu)

Pondělí 3. 12. 2012: 6:05 Octava dies (696. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:35 Diecézní pouť dětí v Milevsku 6:40 Terra Santa News (44. díl): 28. 11. 2012 7:00 Poselství svatých: Matka Tereza 7:10 Pro vita mundi (11. díl): P. Radim Hložánka 7:50 Přejeme si... 8:05 Post Scriptum s Mons. Františkem Radkovským 8:25 Odkaz předků (5. díl): Stará Voda 8:40 Obnova baziliky Nejsvětějšího Srdce Ježíšova v Římě 8:55 BET LECHEM – vnitřní domov (25. díl) 9:10 Víra plná života (Chile) 10:00 Outdoor Films s Miloslavem Stinglem (10. díl) 11:35 NOEkreace (159. díl) 11:45 Bible pro nejmenší: Ze života Ježíše 11:50 Sedmihlásky 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Adventní koncert smíšeného sboru Marika Singers 13:05 Octava dies (696. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 13:40 Do kopce voda neteče 14:00 Noční univerzita: Bylo mu jich líto – sr. Veronika Barátová [P] 15:15 Netradičně do Svaté země: březen 2011 16:10 CHKO Beskydy (1. díl) 16:30 GOODwillBOY VIII. (3. díl) 17:00 NOEparáda (193. díl) [L] 17:40 Velké srdce pro Zlín: o Festivalu pod věží 18:00 Noeland (61. díl) 18:30 Bible pro nejmenší: Ježíšova moc [P] 18:35 Sedmihlásky 18:40 Súdán: sen naděje 19:05 Pastýř ve člunu [P] 19:30 Cena Celestýna Opitze [L] 21:00 Klapka s... (51. díl) [P] 22:00 Na koberečku [P] 22:15 Přejeme si... 22:30 MUDr. Roman Joch – Křesťanská sociální nauka 23:45 Octava dies (696. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 0:15 Kulatý stůl: Kurzy Alfa 1:45 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 4. 12. 2012: 6:05 Bradi Barthová 6:15 Sešli se, aby pomohli... (2012) 8:15 Cestou necestou krajšími obcemi Žilinského kraja 8:50 Povolání v Nigérii 9:05 Budu pomáhat: Smíšek 9:10 Hlubinami vesmíru s dr. Richardem Wünschem, 1. díl 10:00 Octava dies (696. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 10:30 MUDr. Roman Joch – Křesťanská sociální nauka 11:45 Bible pro nejmenší: Ježíšova moc 11:50 Sedmihlásky 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Platinové písničky (34. díl): Dechovka 12:40 Pracovat společně 13:00 Svědek naděje (5. díl): Řím 13:35 Poselství svatých: Matka Tereza 13:45 Kulatý stůl: Kurzy Alfa 15:15 Hudební magazín Mezi pražci 16:00 Cuba Libre 16:15 Přejeme si... 16:30 Modra [P] 17:00 Pramen v poušti 17:15 BET LECHEM – vnitřní domov (25. díl) 17:30 Salesiáni na Haiti 18:00 Noeland (61. díl) 18:30 Bible pro nejmenší: Filip [P] 18:35 Sedmihlásky 18:40 Dávní hrdinové: V zajetí 19:10 NOEkreace (159. díl) 19:20 Budu pomáhat: Smíšek 19:25 Odkaz předků (5. díl): Stará Voda 19:40 Zpravodajské Noeviny (444. díl): 4. 12. 2012 [P] 20:00 Restituční polemika [P] 21:00 GOODwillBOY VIII. (3. díl) 21:30 Zpravodajské Noeviny (444. díl): 4. 12. 2012 21:45 Přejeme si... 22:05 Terra Santa News (44. díl): 28. 11. 2012 22:25 U Pastýře 23:30 Post Scriptum s Mons. Františkem Radkovským 23:50 Do kopce voda neteče 0:15 Kořeny 0:55 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 5. 12. 2012: 6:05 Zpravodajské Noeviny (444. díl): 4. 12. 2012 6:20 Noční univerzita: Bylo mu jich líto – sr. Veronika Barátová 7:30 NOEkreace (159. díl) 7:40 Bol som mimo 8:40 Pracovat společně 9:00 Uganda, trpící perla Afriky 9:30 Restituční polemika: Odras restituice v médiích 10:30 Generální audience Benedikta XVI. [L] 11:25 Bohom zapomenuté kúty 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:55 Klapka s... (51. díl) 14:00 U Pastýře 15:05 Na koberečku 15:15 Obnova baziliky Nejsvětějšího Srdce Ježíšova v Římě 15:30 O lé-

tajícím faráři 15:40 Zpravodajské Noeviny (444. díl): 4. 12. 2012 16:00 NOEparáda (193. díl) 16:40 Pastýř ve člunu 17:00 V posteli POD NEBESY IV. (5. díl) 17:55 Octava dies (696. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 18:25 Sedmihlásky 18:30 Bible pro nejmenší: Petr ve vězení [P] 18:35 Hlubinami vesmíru s dr. Richardem Wünschem, 1. díl 19:20 Terra Santa News (45. díl): 5. 12. 2012 [P] 19:40 Přejeme si... [P] 20:00 BET LECHEM – vnitřní domov (25. díl) [P] 20:15 P. Ladislav Heryán – Tvoje milosrdenství, Hospodine, sahá až k nebi ... [P] 21:35 Mikroregion Východní Slovácko: Nivnice 21:45 Svätý Páter Pio z Pietrelciny – dobré dielo dobrého človeka [P] 22:00 CHKO Beskydy (1. díl) 22:20 NOEkreace (159. díl) 22:30 Generální audience papeže Benedikta XVI. 23:05 Sešli se, aby pomohli... (2012) 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 6. 12. 2012: 6:05 Obnova baziliky Nejsvětějšího Srdce Ježíšova v Římě 6:20 Pastýř ve člunu 6:40 Do kopce voda neteče 7:00 Platinové písničky (34. díl): Dechovka 7:30 BET LECHEM – vnitřní domov (25. díl) 7:45 Klapka s... (51. díl) 8:50 Srdce pro bezmocné [P] 9:15 Hudební magazín Mezi pražci 10:00 Kulatý stůl: Kurzy Alfa 11:30 Přejeme si... 11:45 Bible pro nejmenší: Petr ve vězení 11:50 Sedmihlásky 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Sešli se, aby pomohli... (2012) 14:10 Modra 14:35 Terra Santa News (45. díl): 5. 12. 2012 14:55 Cuba Libre 15:10 Noeland (61. díl) 15:40 Obec Cifer 16:00 Zpravodajské Noeviny (444. díl): 4. 12. 2012 16:15 Outdoor Films s Miloslavem Stinglem (10. díl) 17:45 NOEkreace (159. díl) 18:00 Dávní hrdinové: V zajetí 18:25 Sedmihlásky 18:30 Bible pro nejmenší: To nejlepší nakonec [P] 18:35 Hlubinami vesmíru s dr. Richardem Wünschem, 1. díl 19:25 Charita sv. Anežky Otrokovice (1. díl): Azylový Dům Samaritán 19:30 Poselství svatých: Matka Tereza 19:40 Zpravodajské Noeviny (445. díl): 6. 12. 2012 [P] 20:00 Jak potkávat svět s Janem Rokyťou [P] 21:20 Putování po evropských kláštřech: Premonstrátský klášter v Hierden, Nizozemí [P] 22:00 Post Scriptum s P. Zbigniewem Czendlikem [P] 22:15 Zpravodajské Noeviny (445. díl): 6. 12. 2012 22:30 Přejeme si... 22:45 Octava dies (696. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 23:15 Pěšák Boží 0:05 NOEparáda (193. díl) 0:45 Zpravodajské Noeviny (445. díl): 6. 12. 2012 1:00 Poselství svatých: Matka Tereza 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 7. 12. 2012: 6:05 Zpravodajské Noeviny (445. díl): 6. 12. 2012 6:20 NOEparáda (193. díl) 7:00 Netradičně do Svaté země: březen 2011 7:50 Interview s milosrdnou láskou: Sv. Vincent de Paul & Sv. Lujza de Marillac 8:40 NOEkreace (159. díl) 8:50 P. Ladislav Heryán – Tvoje milosrdenství, Hospodine, sahá až k nebi ... 10:15 Na koberečku 10:25 Klapka s... (51. díl) 11:25 CHKO Beskydy (1. díl) 11:45 Bible pro nejmenší: To nejlepší nakonec 11:50 Sedmihlásky 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Přejeme si... 12:20 Zimbabwe: Z temnoty 12:40 Obec Cifer 12:55 Pastýř ve člunu 13:15 Zpravodajské Noeviny (445. díl): 6. 12. 2012 13:35 Adventní koncert smíšeného sboru Marika Singers 14:40 Uganda, trpící perla Afriky 15:10 Bohom zapomenuté kúty 15:40 BET LECHEM – vnitřní domov (25. díl) 16:00 V posteli POD NEBESY IV. (5. díl) 16:55 Restituční polemika 18:00 Detvianske kríže [P] 18:15 Mikroregion Východní Slovácko: Suchá Loz 18:30 Jak se Mlsálek naučil jíst mrkvičku 18:40 Sedmihlásky

18:45 Putování po evropských kláštřech: Premonstrátský klášter v Hierden, Nizozemí 19:20 Děti pomáhají dětem 20:00 Noemova pošta: prosinec [L] 21:45 Na koberečku 22:00 Nedělní čtení: 2. neděle adventní [P] 22:35 Přejeme si... 22:50 Poselství svatých: Matka Tereza 23:00 Terra Santa News (45. díl): 5. 12. 2012 23:20 Hudební magazín Mezi pražci [L].

Sobota 8. 12. 2012: 6:05 Mikroregion Východní Slovácko: Suchá Loz 6:20 Post Scriptum s P. Zbigniewem Czendlikem 6:35 Hudební magazín Mezi pražci 7:15 Obnova baziliky Nejsvětějšího Srdce Ježíšova v Římě 7:30 BET LECHEM – vnitřní domov (25. díl) 7:45 Terra Santa News (45. díl): 5. 12. 2012 8:05 Noeland (61. díl) 8:35 Sedmihlásky 8:40 Dávní hrdinové: V zajetí 9:10 NOEparáda (193. díl) 9:50 V posteli POD NEBESY IV. (5. díl) 10:40 Ohlédnutí za Celostátním setkáním mládeže Žďár 2012 (12. díl): Pokračování programu svědectví o bl. Chiaře Luce Badano 11:40 Mikroregion Východní Slovácko: Suchá Loz 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI [P] 12:10 Zpravodajské Noeviny (445. díl): 6. 12. 2012 12:25 Nedělní čtení: 2. neděle adventní 12:55 Přejeme si... 13:10 Modra 13:40 Jak potkávat svět s Janem Rokyťou 15:00 NOEkreace (159. díl) 15:10 Boromejky pod Petřínem 15:25 Platinové písničky (34. díl): Dechovka 16:00 Pobožnost u sloupu Neposkrvněné Panny Marie na Španělském náměstí v Římě [L] 16:45 Svätý dům v tajemném Loretu 17:15 Srdce pro bezmocné 17:40 Odkaz předků (5. díl): Stará Voda 18:00 Slavnostní zakončení Mezinárodního festivalu outdoorových filmů [L] 20:30 Cesta k andělům (68. díl): MVDr. Pavel Bělobrádek, Ph.D. [P] 21:20 Prorok léčitel: Solanus Casey [P] 22:25 Pramen v poušti 22:40 Charita sv. Anežky Otrokovice (1. díl): Azylový dům Samaritán 22:45 Noční univerzita: Bylo mu jich líto – sr. Veronika Barátová 0:00 Adventní koncert smíšeného sboru Marika Singers 1:00 Hlubinami vesmíru s dr. Richardem Wünschem, 1. díl 1:45 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 9. 12. 2012: 6:15 Labutí sen o duši 7:05 Obec Cifer 7:20 Jak potkávat svět s Janem Rokyťou 8:45 Bohom zapomenuté kúty 9:15 Zimbabwe: Z temnoty 9:35 Modra 10:15 Mše svatá z kostela sv. Mikuláše v Porubě [L] 11:35 Na koberečku 11:45 Stavitelé měst 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI [L] 12:20 Zpravodajský souhrn týdne [P] 13:10 Platinové písničky (35. díl): Dechovka [P] 13:45 Cesta k andělům (68. díl): MVDr. Pavel Bělobrádek, Ph.D. 14:35 Charita sv. Anežky Otrokovice (1. díl): Azylový dům Samaritán 14:40 P. Ladislav Heryán – Tvoje milosrdenství, Hospodine, sahá až k nebi ... 16:05 Šance pro každého a Pohyb pro každého 16:20 NOEkreace (160. díl) [P] 16:30 Dávní hrdinové: V pasti! [P] 16:55 Sedmihlásky [P] 17:00 Noeland (61. díl) 17:30 V posteli POD NEBESY IV. (5. díl) 18:25 Ohlédnutí za Celostátním setkáním mládeže Žďár 2012 (12. díl): Pokračování programu svědectví o bl. Chiaře Luce Badano 19:25 BET LECHEM – vnitřní domov (25. díl) 19:40 Přejeme si... [P] 20:00 Má vlast: Hustopeče nad Bečvou [P] 21:15 Octava dies (697. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 21:45 Detvianske kríže 22:05 Restituční polemika 23:10 Nedělní čtení: 2. neděle adventní 23:40 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. 0:05 Zpravodajský souhrn týdne 0:55 Pramen v poušti 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

V kostele Zvěstování Panny Marie (sv. Gabriela) v Praze na Smíchově (Holečkova ul.) bude sloužena v sobotu 8. prosince 2012, na svátek Neposkvrněného Početí Panny Marie, v 17 hodin slavná asistovaná mše svatá. Hudební součást liturgie zajišťuje sbor *Collegium Marianum*.

S rektorem kostela sv. Gabriela P. Stanislavem Příbylem byly dohodnuty následující pravidelné termíny tradičních mší svatých v tomto kostele: všechny neděle v roce od 17 hodin; první pátky v měsíci od 17 hodin; první soboty v měsíci od 9 hodin. Na první pátky, resp. soboty by po mši svaté měla následovat pobožnost k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu, resp. mariánská pobožnost. Dále byly dohodnuty mše svaté v následující svátky během roku (vždy od 17 hodin, kromě Bílé soboty – od 20 hodin, a nepřípadně-li den na první sobotu – v takovém případě zůstává v 9 hodin): 8. prosince (Neposkvrněné Početí Panny Marie); 25. prosince (Narození Páně); 1. ledna (Oktáv Narození Páně, Obřezání Páně); 6. ledna (Zjevení Páně); 2. února (Očišťování bl. Panny Marie – Hromnice); 25. března (Zvěstování Panny Marie – titulární slavnost); Zelený čtvrtek, Velký pátek, Bílá sobota; Nanebevstoupení Páně; Nejsvětějšího Srdce Ježíšova; Boží Tělo; 15. srpna (Nanebevzetí Panny Marie). Dohoda byla uzavřena ad experimentum do konce srpna 2013.

Prodáváme PUZZLE BETLÉMA, 260–920 dílků. Cena s poštovním je 150, 280 a 400 Kč. Římskokatolická farnost Třebíč-město, Martinské nám. 87/20, 674 01 Třebíč • trecibmartin@volny.cz • tel. 568 840 522 nebo 728 133 220. Více na www.volny.cz/trecibmartin.

SVATÁ HORA – PROSINEC 2012

8. 12. slavnost Panny Marie, počaté bez poskvrny prvotního hříchu • ranní rorátní mše svatá v 6.00 hod. • další mše svaté v 7.00 (tichá mše svatá), 9.00, 11.00 a 17.00 hod.

13. 12. Varhany a struny – varhanní koncert P. Šmolíka v 19.00 hod. v rámci cyklu *10x varhany pokaždé jinak*. Host: Musica Podberdensis. Podrobné informace na www.pavelsmolik.cz.

15. 12. ranní rorátní mše svatá v 6.00 hod. • další mše svaté v 7.00 (tichá), 9.00 a 17.00 hod.

20. 12. v 16.00 hod. vernisáž výstavy betlémů Spolku příbramských betlémářů v Mnišecké kapli.

22. 12. ranní rorátní mše svatá v 6.00 hod. • další mše svaté v 7.00 (tichá), 9.00 a 17.00 hod.

23. 12. přinesení betlémského světla v 18.00 hod. – program připravují příbramské skautské oddíly.

24. 12. Štědrý den • ranní rorátní mše svatá v 6.00 hod. • další mše svaté v 7.00 (tichá) a 9.00 hod. • mše svatá v 17.00 hod. není • „půlnoční“ mše svatá v 16.00 hod. – hudba J. V. Rathgeber: Missa civilis, pastorely.

25. 12. Boží hod vánoční • mše svaté v 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30 hod. • hudba při mši svaté v 9.00 hod.: vánoční píseň Adama Václava Michny.

26. 12. Sv. Štěpána, mučedníka • mše svaté v 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30 hod. • vánoční koncert Svatohorského chrámového sboru v 16.30 hod.

31. 12. Sv. Silvestra, památka • mše svaté v 7.00, 9.00 a 17.00 hod. • ve 22.30 hod. mše svatá na závěr občanského roku.

Klokoty, sobota 15. 12. 2012 – adventní duchovní obnova pro dospělé s P. Markem Adamczukem OMI: BIBLIČNÍ SVĚDČÍ VÍRY. Program: 14.30 hod. promluva a adorace • 15.30 hod. promluva a adorace • po každé promluvě prostor pro osobní usebrání se, chvíli ticha s Bohem či soukromý rozhovor s knězem • příležitost ke svátosti smíření • 16.50 hod. požehnaní Nejsvětější svátosti • 17.00 hod. mše svatá. Zvou ŘKF Tábor-Klokoty a Misionáři obláti Panny Marie Neposkvrněné.

Liturgická čtení

Neděle 2. 12. – 1. neděle adventní

1. čt.: Jer 33,14–16

Ž 25(24),4–5ab.8–9.10+14

Odp.: 1b (*K tobě, Hospodine,*

pozvedám svou duši.)

2. čt.: 1 Sol 3,12–4,2

Ev.: Lk 21,25–28.34–36

Slovo na den: *Vzpřimte se.*

Pondělí 3. 12 – památka sv. Františka Xaverského

1. čt.: Iz 2,1–5

Ž 122(121),1–2.3–4a.(4b–5.6–7)8–9

Odp.: srov. 1 (*Do domu Hospodinova půjdeme s radostí.*)

Ev.: Mt 8,5–11

Slovo na den: *Pane, nezasloužím si.*

Úterý 4. 12 – nez. pam. sv. Jana Damáského

1. čt.: Iz 11,1–10

Ž 72(71),1–2.7–8.12–13.17

Odp.: srov. 7 (*V jeho dnech rozkvetne spravedlnost a hojnost pokoje navěky.*)

Ev.: Lk 10,21–24

Slovo na den: *Velebím Tě, Otče.*

Středa 5. 12. – ferie

1. čt.: Iz 25,6–10a

Ž 23(22),1–3a.3b–4.5.6

Odp.: 6cd (*Přebývat smím v domě Hospodinově na dlouhé, předlouhé časy.*)

Ev.: Mt 15,29–37

Slovo na den: *On je uzdravil.*

Čtvrtek 6. 12. – nez. pam.

sv. Mikuláše (v českobudějovické diecézi: slavnost sv. Mikuláše)

1. čt.: Iz 26,1–6

Ž 118(117),1+8–9.19–21.25–27a

Odp.: 26a (*Požehnaný, kdo přichází v Hospodinově jménu.*

Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Mt 7,21.24–27

Slovo na den: *Kdo slyší a jedná.*

Pátek 7. 12. – památka sv. Ambrože

1. čt.: Iz 29,17–24

Ž 27(26),1.4.13–14

Odp.: 1a (*Hospodin je mé světlo a má spása.*)

Ev.: Mt 9,27–31

Slovo na den: *Ať se vám stane, jak věříte.*

Sobota 8. 12. – slavnost Panny Marie počaté bez poskvrny prvotního hříchu

1. čt.: Gn 3,9–15.20

Ž 98(97),1.2–3ab.3c–4

Odp.: 1a (*Zpívejte Hospodinu píseň novou, neboť učinil podivuhodné věci.*)

2. čt.: Ef 1,3–6.11–12

Ev.: Lk 1,26–38

Slovo na den: *Ať se mi stane podle tvého slova.*

BREVIÁŘ PRO LAIKY

1.–8. PROSINCE 2012

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 2. 12.		PO 3. 12.		ÚT 4. 12.		ST 5. 12.		ČT 6. 12.		PÁ 7. 12.		SO 8. 12.			
Antifona	42	40	1722	1941	42	40	42	40	42	40	1734	1953	1606	1820		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	42	40	1723	1941	42	40	42	40	42	40	1734	1953	1607	1820		
Antifony	46	44	828	929	843	946	858	963	874	979	890	997	1608	1821		
Žalmy	813	914	828	930	843	946	858	963	874	980	890	997	813	914		
Krátké čtení a zpěv	46	45	1724	1942	54	52	57	56	60	59	1735	1954	1608	1822		
Antifona k Zach. kantiku	47	45	1724	1943	54	53	57	56	690	59	1735	1954	1608	1822		
Prosby	47	45	1724	1943	54	53	57	56	60	60	1724	1943	1608	1822		
Závěrečná modlitba	48	46	1602	1815	1603	1816	58	57	1603	1816	1604	1817	1609	1823		
Modlitba během dne:																
Hymnus	43	41	43	41	43	41	43	41	43	41	43	41	123	133		
Antifony	44	42	44	42	44	42	44	42	44	42	44	42	1609	1823		
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	1265	1403		
Krátké čtení	48	46	52	50	55	54	58	57	61	60	64	64	1609	1823		
Závěrečná modlitba	48	46	51	50	55	53	58	57	61	60	64	64	1609	1823		
Nešpory:																
	SO 1. 12.															
Hymnus	41	39	41	39	1727	1946	41	39	41	39	41	39	1604	1818	41	39
Antifony	45	43	49	47	838	940	853	957	868	973	884	990	1605	1818	68	70
Žalmy	808	908	823	924	838	940	853	957	868	973	884	990	1649	1866	916	1025
Kr. čtení a zpěv	45	43	49	47	1730	1949	56	55	59	58	62	62	1605	1819	69	70
Ant. ke kant. P. M.	45(C)	43(C)	50	48	1731	1950	56	55	59	58	62	62	1605	1819	69	70
Prosby	46	44	50	48	1731	1950	56	55	59	58	63	62	1606	1819	69	71
Záv. modlitba	48	46	48	46	1602	1815	1603	1816	58	57	1603	1816	1609	1823	71	73
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1238	1374	1238	1374

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

SALÁTY SESTRY ANASTÁZIE

Anastazja Pustelníková • Z polštiny přeložila Jindra Hubková

123 receptů na saláty s mnoha praktickými radami. Ocení je nejen začátečníci, kteří se pokoušejí o své první kuchařské úspěchy, ale i zkušenější kuchaři a kuchařky.

Karmelitánské nakladatelství

Váz., A5, křídový papír, 144 stran, 299 Kč

PRVNÍ ROKY MANŽELSTVÍ

Cyril Lepeigneux • Z francouzštiny přeložila Věra Věrychová

Mladí lidé se děsí množství rad do života. Chtějí spíš svědectví, něco prožitého, konkrétního. A právě to nabízí kniha. Je svědectvím dvojice, která se vrací k nesmírně důležité etapě milostného vztahu, k prvním rokům manželství. Zamýšlí se nad tím, jak se vlastně vyvíjel jejich vztah od prvního setkání až ke sňatku a narození prvního dítěte. Je to svědectví otevřené, upřímné a okořeněné vkusnou dávkou humoru. Autor vychází nejen z vlastní zkušenosti, ale přináší i svědectví mnoha dalších manželských párů. Probíraná témata jsou ryze praktická: technická příprava svatby i duchovní příprava na manželství, řešení vztahů s původními rodinami, otázka peněz, sexualita, reagování na rodinné a profesní tlaky, ztráta iluzí..., ale i nové možnosti růstu ve vzájemné lásce.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 137x195 mm, 88 stran, 129 Kč

PRYČ S ČERNÝMI MYŠLENKAMI

Joël Pralong • Z francouzštiny přeložila Tereza Hodinová

Negativní myšlenky, které tak často vedou k napětím ve vztazích a vyvolávají nechuť k práci či nevysvětlitelnou úzkost, se někdy zdají být opravdu neodbytné. Navíc, nejsou vůbec řídkým jevem, vždyť zápas s myšlenkami, které člověka odvádějí od radostného plnění Boží vůle, byl znám již poustním Otcům z raných dob křesťanství. Joël Pralong dobře zná tyto duchovní nástrahy a umí je výstižně popsat. Zná však a umí stejně přístupně nabídnout i účinné prostředky, jak se jim postavit: Ježíšova modlitba, rozjímání Božího slova, modlitba chvály a mariánské modlitby.

Paulínky • Brož., 125x200 mm, 112 stran, 145 Kč

DVD - ANIMOVANÝ FILM

VÁNOČNÍ PŘÍBĚH OČIMA OSLÍKA

Režie Henri Heidsieck • Tvůrci Jean-François Laguionie - Alain Royer - Patrick Moine

Tento animovaný film vypráví příběh o Ježíšově narození, o hněvu krále Heroda, o útěku do Egypta a o Herodově pokusu zabít malého Ježíše. Příběh je podán očima oslíka a volka, kteří přihlíželi Ježíšovu narození a dělají vše pro to, aby děťátko ochránili. Filmové vyprávění přináší osobitý pohled na dávný příběh, avšak zůstává věrný biblické verzi.

Paulínky • 1x DVD, 52 minut, 199 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011

P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.